

Dubbelsporren

SVENSKA BEAUCERONKLUBBENS MEDLEMSTIDNING

nr 2 2009

HÖFTLEDER

berättelser och artiklar om
ett aldrig sinande ämne

BERÄTTELSE FRÅN MEDLEMMAR RESULTAT REHAB OCH MYCKET MER

FOTO: MARTIN PERSSON

Det känns härligt varje gång jag går ut med dagisjyckarna och solen skiner mig i synen. Härligt att det härliga händer oftare och oftare nu också.

Nu blir det även full fart på utställningar och tävlingar utomhus och jag hoppas verkligen kunna vara med på något.

En större aktivitet som jag redan hunnit vara med på var SBKs kongress. Närmare hundratalet representanter från rasklubbar och distrikt fick bland annat ta ställning till en höjning av medlemsavgiften till SBK med 50 kr. Beauceronklubben och flera andra rasklubbar röstade emot höjningen, inte minst med hänvisning till att människor i dessa tider av lågkonjunktur kanske i högre grad ser över vad de prioriterar och vi meddelade en oro att förlora medlemmar. Förslaget gick emellertid igenom och höjningen kommer alltså att påverka oss från och med 2010.

På kongressen förnyades också banden till våra "kusiner" Briardklubben och vi hoppas från båda sidor på närmare kontakt och möjliga samarbeten inom en nära framtid.

Mest inspirerande fann jag personligen presentationen från Svenska Draghundsportförbundet där representanten introducerade och entusiasmerade oss alla rörande draghundsport på barmark. Jag vill rekommendera er alla att ta en titt på www.draghundsport.se

Jag har även fått upp ögonen för en sport, eller aktiveringsgren som verkligen borde passa beauceroner ypperligt (finns det egentligen något som inte passar våra hundar?) nämligen treibball. Bollvallning! Enkelt beskrivet så ska jycken buffa in åtta pilatesbollar i ett handbollsmål på så kort tid som möjligt. Föraren som maximalt får förflytta sig en armlängd från målet ska med kommandon och glada tillrop hjälpa hunden att lyckas med uppgiften. Det verkar ju hur roligt som helst!

Slutligen vill jag önska er alla en supersommar utan fästingbett!

Peter Kjällkvist

Dubbelsporren

Svenska Beauceronklubbens medlemstidning började ges ut 1993.

Ansvarig utgivare: Lars Fastling
T.f. Redaktör: Åsa Alfred

Grafisk form: Jeanette Friman
jeanette.friman@bredband.net
Tryck: Allkopia i Växjö
Upplaga: 130 ex

Medlemspriser:
Helbetalande medlem 400 kr /år
Delbetalande medlem 150 kr/år
Familjemedlem 50 kr/år

Betala in medlemsavgifter eller
för annonsering: pg: 91 93 94-7

ANNONSERA I DS

Om ni bokar och betalar för fyra annonser i rad (fyra nummer i följd under ett år) betalar ni endast för tre! Gäller samtliga annonsstorlekar. Annonssören ansvarar för innehållet i annonserna.

ANNONSPRISER:		ANNONSFORMAT: (i mm)
Medlem:	Företag:	
Helsida 150 kr	Helsida 300 kr	183x267 / 210x297 + 5 mm utfall
Halvsida 100 kr	Halvsida 200 kr	169x121 / 80x240
Kvartsida 50 kr	Kvartsida 100 kr	80x120

(Företagspriser gäller även uppfödare som sätter ut kennelnamnet i annonsen.)

MATERIAL TILL DS

VI BEHÖVER ER HJÄLP ATT GÖRA EN BRA TIDNING! SÅ SKICKA GÄRNA FINA BILDER OCH ARTIKLAR TILL OSS.

Så här levererar du material till Dubbelsporren:
Material till Dubbelsporren skickas via e-post. Redaktionen förbehåller sig rätten att vid behov redigera i insänt material. Innehållet står som regel för respektive skribents räkning och behöver inte ge uttryck för uppfattningar som delas av Svenska Beauceronklubbens styrelse eller kommittéer.

Allt material skickas till: asa@kfib.org
Bilder till artiklar ska vara högupplösta, 300 dpi i tif-format eller jpg. Jpg formatet får ej komprimeras. Bilder ska levereras i både färg och svartvitt. Färgbilden skall vara i RGB, och den svartvita i gråskala.
Annonser kan levereras som högupplösta pdfer, .epser, öppna indesign-dokument eller illustratorkfiler. Photoshopfiler är ok om logotyper ligger som vektoriserade lager.
Allt material som innehåller logotyper eller annan vektorgrafik bör levereras i vektorform så logotyperna inte blir pixliga. Har ni frågor om det tekniska? Kontakta Jeanette Friman på jeanette.friman@bredband.net

I DETTA NUMMER

Ordförande har ordet	2
Veterinärens spalt	5
Avelsarbete för bättre ledhälsa	7
PennHip-röntgen	9
A-E	12
Hjälp din hund	15
Hobbe & Jag	18
Bruks- och lydnadstopparna	19
Ny medlem berättar	20
Beaucerontopparna	21
Statistik & registreringar	22
Oxa –världens bästa hund	23
Styrelse & kommittéer	31

REDAKTÖRENS RADER >

PÅ OMSLAGET

Silogårdens E-kull!
Foto: Eva Lantz

NYA MEDLEMMAR 2009

Johan Ekroth Enköping
Britt Gustafsson Fagersta
Lena Johansson Uppsala

Efter att jag i många år suttit med i styrelsen för beauceronklubben samt haft en del andra uppdrag, så kände jag att nu var det nog dags för mig att ta en paus, att låta lite nytt blod komma in i klubben.

Så vid årsmötet i mars avgick jag från styrelsen, hemsidan togs över av Anna Ivaska (fast jag ansvarar fortfarande för statistikbitarna), Anna tog även över valpförmedlingen då denna numera är ganska tätt knuten till hemsidan, och Topparna sammanställs nu av Inga-Lill Ölin. Därmed har vi täckt in stora delar av Sverige – från Skåne (Inga-Lill) till Norrland, (Anna) med lite inslag av Östergötland (jag). Det här kan man ju se som en liten representation av hur beauceronklubben ser ut, med medlemmar från norr till söder och tvärs över från väster till öster. Inte det lättaste att driva en klubb under sådana premisser förstås.

Hur kom det sig då att jag hamnade här, som tillförordnad redaktör? Tja... jag vet ärligt talat inte riktigt hur det gick till men när vi i styrelsen mot slutet av 2008 beslöt oss för att det var dags att få igång utgivningen av Dubbelsporren så blev det så att det behövdes någon som kunde samla ihop materialet, jag tog på mig det och här sitter jag nu och skriver dessa rader i slutet av maj 2009 inför att DS nr 2 ska gå i tryck.

Och jag måste erkänna... det är faktiskt kul, jag hade nog saknat klubbengagemanget om jag hade slutat helt. Det känns dock skönt att ha släppt vissa bitar; dygnet har trots allt bara 24 timmar och med heltidsarbete, fyra hundar att ta hand om med allt vad det innebär av aktivering och även bara ren social samvaro, samt ett annat intresse – min trädgård – som tar mycket tid under den här årstiden så räcker orken helt enkelt inte till för hur mycket som helst.

Till min hjälp har jag Jeanette Friman, vars insats är helt ovärderlig; hon gör ett jättejobb och min insats består mest i att skicka vidare material till henne samt korrekturläsa och även göra lite fotoredigeringar ibland. Jeanette är proffs på det här, det är däremot inte jag, men tillsammans gör vi vad vi kan för att få ut en tidning och det hela flyter på förvånansvärt bra.

Första numret blev till under en hel del tidspress samtidigt som både Jeanette och jag var helt nya på just det här med DS. Tidsfristen för att skicka in material var kort vilket gjorde att vi inte hann få in så mycket från medlemmarna. Men vi fick ut en tidning ändå, det kändes väldigt roligt!

Inför det här numret har vi fått in många härliga bidrag från flera medlemmar och de här bidragen är egentligen själva förutsättningen för att vi ska kunna göra Dubbelsporren. Vi har bland annat fått en veterinärspalt, vi har nyblivna beauceronägare som berättar lite om sin hund och sitt rasval och dessutom har vi tema höftleder – ett nog så viktigt ämne.

Ett jättestort tack till alla er som bidragit med material och jag hoppas att det här är något som håller i sig även i fortsättningen. Man måste inte vara expert på något för att skriva här, inte heller måste man skriva långa artiklar, utan en liten kort berättelse om vardagen för dig och din hund, en gratulation till någon som det gått bra för, något roligt foto eller vad som helst som du vill dela med dig av tar vi tacksamt emot! Det är väldigt roligt att kunna visa upp den mångsidighet som jag själv tycker att vår underbara ras faktiskt har.

Jag önskar alla medlemmar och deras fyrbenta vänner en riktigt härlig sommar!

Åsa Alfred

Tillförordnad redaktör

VETERINÄRENS SPALT

KASTRERING AV HUND

Hästar, tjurar, grisar och katter av hanligt kön kastreras i stort sätt alltid om de inte används till avel. När det kommer till hundar är det dock inte lika självklart. Inte i Sverige i alla fall. I många andra länder kastreras unga hundar rutinmässigt. Det kan finnas olika anledningar till att man vill kastrera sin hanhund. Oftast är orsaken att man vill dämpa intresset för tikar och intresset för att hävda sig mot andra hanhundar samt att undvika att han skvätter. En stark könsdrift kan också göra hunden stressad och det bästa är då om han kastreras. En annan fördel med kastrering är att risken för prostataproblem minskar. Generellt sett blir hanhundar lugnare och lättare att hantera efter kastration, speciellt de individer som kastreras tidigt. Ju senare en hanhund kastreras, desto mer utpräglat hanhunds beteende kommer han att behålla.

En hanhund ska vara minst 6 månader innan man kastrerar honom. Testiklarna ska dessutom ha vandrat ned från buken och ut i pungen. Ett fåtal hanhundar är vad man kallar kryptorkida, vilket innebär att en el-

ler båda testiklarna inte har vandrat ned i pungen. De kan antingen ligga på väg ned i ljumskan, eller finnas någonstans i buken. Rekommendationen är att kryptorkida hundar ska kastreras eftersom testiklar som inte är normalt placerade oftare tumöromvandlas. Detta är dock en något mer komplicerad och tidskrävande operation än en normalkastration.

Vid en kastration tas testiklarna bort. Det tar ett par veckor innan hormonerna helt har gått ur kroppen. Detta innebär att hunden under den första tiden kan genomföra en parning och befrukta en tik med de spermier som finns kvar i sädesledarna. En annan sak som är viktig att tänka på är att hunden lättare går upp i vikt efter kastration eftersom ämnesomsättningen går ner. Det är därför lämpligt att gå över till ett foder med lägre energiinnehåll. En kastrerad hanhund blir inte automatiskt slö men det kan bli resultatet om man låter hunden bli överviktig. En annan nackdel är att pälsen kan förändras. Detta är framför allt ett problem för raser med mycket päls.

Även tikar kan kastreras från 6 må-

naders ålder. Operationen innebär att livmoder och äggstockar tas bort. En tik som kastreras tidigt i livet löper dramatiskt lägre risk att drabbas av juvertumörer senare i livet. Dessutom slipper hon bli sjuk i livmoderinflammation, som är den vanligaste åkomman hos hund statistiskt sett (även när hanarna är medräknade). Man slipper också problem med lopp och skendräktigheter vilket kan vara mycket påfrestande för många tikar. När det gäller ingreppets nackdelar så är päls- och ämnesomsättningsförändringarna desamma som hos hanhund. Dessutom blir ca tio procent av tikarna urininkontinenta, vilket är behandlingsbart. De kan också bli mer vaktande efter en kastrering. Vid en kastrering sövs givetvis hunden och narkosrisken måste därför ses som en nackdel. I de flesta fall överväger dock fördelarna med kastrering hos både hanhund och tik.

Malena Lindberg
Chefsveterinär, Torslanda Djurklinik
www.torslandadjurklinik.se

AVELSARBETE för bättre ledhälsa

**Jag var på en avels- och uppfödarkonferens i höstas
och jag sammanfattar här vad Sofia föreläste om.**

SOFIA MALM – DOKTORAND VID HUSDJURGENETIKEN SLU, UPPSALA
SAMMANFATTAT AV EVA LANTZ

När man avläser höftleds-röntgenplåtarna så tittar man inte enbart på Norbergs vinkel utan man väger även in passformen hos kulan i höftledsskålen. Den ska vara som ett ägg i en äggkopp.

Ledslapphet är en annan del i bedömningen av dysplasi. Det är när man t.ex. får på svaret "HD C slapp led" på avläsning från SKK.

Sofia pratade om sederingen (sövning) vid höftleds-röntgen och att det är svårt att standardisera vilket sederingspreparat man ska använda, bland annat för att vissa raser inte tål ett visst preparat. Hunden får oftast bättre resultat om den har fått Plegicil än om den har fått Domitor och Torbugesic.

Sofia berättade om en studie de har gjort om just inverkan av sederingsrutiner på HD/ED. De tittade då på hundens kön, ålder vid röntgen, födelseår/testår, födelsemånad, veterinärklinik och sederingspreparat. Resultatet blev: oddsen för HD var 23 % högre för tikar än för hanar. Oddsen för ED var 37 % högre för hanar än för tikar. Ökad ålder för röntgen gav högre odds för både HD och ED. Slutsatsen med studien blev: Sederingsrutin har en inverkan på diagnosen av HD. Sederingsrutin har inte någon inverkan på diagnosen av ED.

Sedan pratade hon om Avelsindex som man har använt sig av på bland annat grisar, kor och hästar under många år. Det är lite svårare på hund eftersom man inte har samma avelsmål.

Syftet är att med avelsindex utveckla en statistisk modell för rutinmässiga skattningar av avelsvärden (index) för HD/ED.

Man vet inte idag hur många individer som det behövs för att säkerhetsställa ett index, men man kommer inte att kunna införa index för de raser som har mindre än 50 röntgade hundar/år. Detta kommer att utvecklas efter hand och fler raser kommer att utvärderas. Tyvärr kommer det nog att dröja innan vår ras får börja med avelsindex.

Ryggar

(Föreläsning av Kjerstin Pettersson, leg. sjukgymnast vid smådjurskliniken, Universitetsdjursjukhuset Uppsala och Niklas Bergknut, doktorand vid SLU/ Utrecht samt Pia Gustås, leg. veterinär)

Detta var en mycket intressant föreläsning om hundens rygg och vi fick se en film från deras forskningslaboratorium. I filmen fick vi se en hund som hade fått

sensorer påsatta så att man kunde följa hunden i dess olika gångarter via datorn och se dess rörelser tredimensionellt. De håller på att bygga upp ett rörelselab vilket lät mycket spännande!

Hundens rörelsesystem är anpassat för att röra på sig. Den maximala belastningen sker då benet är rakt under hunden, och bakbenen är mer effektiva än frambenen i att överföra den yttre kraften i en framåtdrivande rörelse. Rörelse och belastning är nödvändigt för att vävnaden ska kunna fungera. För normal utveckling av hundens rörelseapparat, för normal näringförsörjning och för att inte tillbakabildas.

Kjerstin hade gjort en studie 2006 där syftet var att ta reda på vilken information uppfödarna gav till sina valpköpare angående hur valpen fick gå i trappor, motioneras mm. 453 brukshundsuppfödare svarade på en enkät som hon skickade ut och majoriteten av uppfödarna ger såväl muntliga (99.1%) som skriftliga råd (95.5%) till sina valpköpare.

I undersökningen hade hon frågat experter om deras syn på fysisk aktivitet hos valpar och unghundar. Svaret var att lek är rörelse vilket är bra för skelettet och vävnaderna i kroppen men att det var viktigt att valpen sedan fick vila.

**DS nr 2 innehåller många
intressanta artiklar om leder och led-
hälsa. Läs om forskningen, röntgen-
metoder och tankar kring uppfödning
och avel och hur du kan hjälpa en
hund som är drabbad.**

FOTO: JEANETTE FRIMAN

Ägaren måste kontrollera aktivitetens intensitet och omfattning och en trött valp innebär en ökad risk för skador!

Hos unghunden kunde man öka mängden fysisk aktivitet men vara restriktiv med fri lek med andra hundar på grund av ökad skaderisk.

Studier är gjorda på valpar och unghundar

Pia pratade om flera studier som var gjorda på valpar och unghundar, där man hade satt hundarna i hård träning vid 15 veckors ålder fram till 1 år och 3 månaders ålder. De hade då fått motionera 40 km per dag de sista 15 veckorna. Här såg man att brosktjockleken i knäet hade fått ett minskat innehåll av ämnet Glukosaminoglycan. Detta ämne påverkar benmuskulatur, ryggens stabiliserande muskulatur samt ländryggen och brist på ämnet är inte bra. Glukosaminoglycan-brist ökar även risken för diskbräck!

Muskulaturen anpassar sig relativt snabbt till ökad belastning av kroppen men bindväven anpassar sig långsamt till belastning. Bindväven måste ”vara med” för att musklerna ska hålla och hunden inte ska skada sig.

Belastningsskador sker ofta pga. ”för mycket, för ofta och för fort” med för lite vila! Det vill säga träningsbelastningen ökar snabbare än vad vävnaden hinner anpassa sig till. Hon menar också på att massage är ingen bra uppvärmning för hunden, promenera istället och successivt öka kroppsaktiviteten beroende på vad du ska göra med hunden. Det är viktigt att låta hunden gå promenader i skogen där hunden får använda alla muskler. Kjerstin och Pia menade på att stretching inte är bra därför att vi lättare skadar hunden än hjälper den.

Vid en annan studie i USA lät man hundarna börja gå på löpband vid 10 månaders ålder. Hundarna fick gå 75 minuter per dag, fem dagar i veckan, vilket motsvarar ungefär 3.3 km/h. Efter några månader satte man på dem viktjackor och ökade viken med 130 % av hundens egen kroppsvikt, detta pågick sedan i 10 år. Resultatet blev: hos ledfriska hundar förändrades inte ledbroskets struktur eller mekaniska egenskaper efter livslångt viktbärande träning. Inga tecken på förtvining i lederna kunde påvisas hos dessa hundar och ligament och menisker var helt intakta.

Niklas pratade sedan om ryggens sjukdomar och vi fick se två filmer där man opererade bland annat ett diskbräck. Diskbräck är den näst vanligaste orsaken till att en hund avlider innan 10 års ålder. 1 av 6 polishundar pensioneras i förtid pga ryggsproblem.

- Vilka ryggsproblem har då hundarna?
- Diskbräck – det finns 2 olika typer och tre olika lokalisationer,
 - L7S1,
 - Wobbler som drabbar framförallt Dobermann och det är en medfödd missbildning mellan kotorna i nacken.
 - Trauma
 - Tumörer
 - Schäfervinglighet
 - Blodpropp i ryggmärgen

Diskbräck

Typ 1 – mellan diskarna i ryggraden finns en geléklump som skyddar diskarna och när den här geléklumpen spricker ut i brosket och klämmer upp mot ryggmärgen gör detta ont.

Typ 2 – disken är försliten. Det finns olika graderingar på det neuro-

Lek är rörelse vilket är bra för skellet och vävnaderna, men det är viktigt att valpen sen får vila.

logiska bortfallet vid diskbräck:
Lindrig – hunden vet inte var den har tassarna.
Måttlig – man tittar på om hunden kan stå samt röra sig.
Mycket – känner hunden smärta?
Känselbortfall är inte bra.

Behandling:
Lindriga bortfall – man ger smärtlindring, sjukgymnastik och hunden ska inte gå i trappor eller hoppa in i bilen men de ska röra sig!
Förlamade – operation eller som ovan men det är bättre prognos med operation.
Känselbortfall – här gäller det att snabbt operera, då har hunden en bättre prognos.
Rehabiliteringen efter en operation är minst 6 månader.

L7S1
Lumbosakral stenosis eller L7S1 som det vanligtvis kallas för är en förträngning i övergången mellan ländryggens bakersta kota (L7) och första kotan (S1) i det av tre kotor sammansatta korsbenet. Förträngningen gör att det klämmer mot nervträderna i ryggen och hunden får ont.
L7-S1 disken buktar inåt och trycker på ryggmärgen
Symtom: bakbenshåla, svårt att gå i trappor, resa sig, hoppa in i bilen mm
Symtomen förvärras vid sträckning av ryggen vid hopp och gåendes i trappor, diskarna trycks ihop och det gör ont på hunden. Vanligast hos schäfer, aktiva tjänstehundar och brukshundar. Det är ofta stora raser som drabbas och hunden brukar vara ”medelålders”.

Behandling: Smärtlindring och antiinflammatoriska läkemedel samt sjukgymnastik. Detta fungerar oftast men inte i längden.
Operation: man lättar på trycket så disken inte trycker på ryggmärgen, man kan steloperera om disken är instabil. Det finns en metod till som är under utveckling och det är att man sätter in en diskprotes i hundens rygg.
Rehabiliteringen efter en operation är minst 6 månader och det är en jobbig och lång rehabilitering för hunden.

PENNHIP – HD-röntgen vid 16 veckors ålder!

AV EVA LANTZ, WWW.BEAUCERONER.SE

Alla hundar föds med en ”normal” höftled, även de som utvecklar höftledsdysplasi senare. Under tillväxtperioden kan benet komma att växa mer än omgivande mjukdelsvävnad (muskler, ledkapsel och ligament). Det resulterar i en obalans som leder till att höftledskulan tenderar att glida ur led. Diagnosen blir då höftledsdysplasi av olika grader.
Höftledsdysplasi (HD) betyder avvikande utveckling av höftleden.

PENNHIP METODEN:

Redan 1983 började en ortopedisk kirurg vid Pennsylvania University i USA att forska om hur man tidigt kan upptäcka HD. På så sätt utvecklades PennHip-metoden. Metodens namn kommer efter PENNsylvanias Hip Improvement Program

Vid en PennHip-röntgen sövs hunden på vanligt sätt, hunden placeras på rygg på röntgenbordet och från detta läge tas tre röntgenbilder där bakbenen placeras i olika positioner. De tre lägena är; *Utsträckta höfter*, som vid en vanlig HD röntgen, *Komprimerade höfter*, här har man hjälpmedel för att trycka ihop höfterna från sidorna. Benen hålls då i 90 graders vinkel, lika det läge som när hunden står på benen. Röntgenbilden från detta läge visar hur väl kulan passar in i ledskålen, *Distraktion* (fingerad belastning) innebär att man placerar ett hjälpmedel mellan hundens ben som även här hålls i 90 graders vinkel, man trycker sedan lätt

för att simulera kroppslig belastning motsvarande hundens viktfordelning på bakbenen. I detta läge tas bilden. I dessa fallen handlar det inte om några kraftiga belastningar, det är inget som gör ont på hunden.

Att det redan vid 16 veckors ålder går att bedöma höftleden beror på att forskarna genom 10 år av forskning belagt att det inte är någon skillnad mellan en höftled som röntgas vid 4 månaders ålder, 1 år, 2 år eller 3 års ålder. Höftleden överensstämmer helt med de senare gjorda röntgentillfällen. Det är också mer säkert att sedera (söva) en hund som fyllt 4 månader utan att komplikationer uppstår.

Undersökningens tre röntgenlägen

Från de tre lägesbilderna från röntgen kan PennHip-metoden avläsas. Man jämför bilderna och på så sätt kan man mäta hur tajta höfterna är. Mätningarna sker framförallt från bilderna 2 och 3. Vid kompressionsbilden sätter man en mittpunkt i den cirkel som utgörs av höftledsskålen och en punkt vid mittpunkten på höftkulan. När man sedan jämför dessa två punkter med distraktionsbilden (den belastade bilden) kan man avläsa hur mycket höftledskulan glider ur sitt fäste. Man räknar ut hur långt ifrån varandra dessa punkter är.

Mätinstrument

PennHip använder sig av en egen skala för att mäta glappet i leden. Skalan

som används kallas för Distractionsindex (DI) och anses i steg från noll till ett. Där alltså noll är en totalt felfri höft och 1 en gravt felaktig höft. Ju lägre DI desto tajtare höfter. Ger avläsningen ett värde under 0.3 DI så har hunden mycket tajt höft. Dessa värden är upprepningsbara, alltså de ger samma resultat varje gång – vid varje avläsning och även vid förnyad röntgen. Därför blir PennHip en helt igenom objektiv avläsningsmetod för höftledens slapphetsgrad.

Bedömning av höftledsröntgen med PennHip

Från forskningen vet man att olika raser har olika benägenheter att utveckla artros, därför är DI också rasanpassat. Varje ras har sin egen skala och varje ras har fått sitt eget medeltal. För t ex Golden retriever så är medeltalet 0.54 DI, höfter som ligger under det värdet tillmäts de tajtare. Vill man åstadkomma bättre höftledsstatus ska man alltså välja en hund som ligger under det värdet vid ett avelsval. Redan efter bara några generationer kan man se effekten av valet. Avkomman har tajtare höfter och därmed kommer man närmare höftledsfriska hundar både i dessa generationer som i de kommande, om man fortsätter att använda metoden som hjälpmedel i avelsurvalet. Databasen i PennHip DI kommer från hela världen och har idag ett register på tusentals hundar och över 160 raser, registret växer hela tiden.

1. Traditionell bild. Första bilden tas med hundens bakben bakåt så att höfterna blir utsträckta. Detta är samma bild som SKK använder i sin höftledsbedömning.

2. Vinklad. På den andra bilden är hundens höfter lätt ihoptryckta från sidorna med hjälp av "kuddar". Benen hålls i 90 graders vinkel för att likna det läge som höftleden har när hunden står upp.

3. Med belastning. Ett specialkonstruerat verktyg används som hjälpmedel för att fingera en normal belastning av höfterna.

Forskning

Allt fler väljer att använda PennHip som ett komplement till den vanliga HD-röntgen. PennHip-metoden har använts i över 10 år och inte ett enda fall har kunnats konstaterats gett fel avläsningssvar. Hundar som röntgats vid tidig ålder har obducerats vid sin död och där svaret varit tajta höfter, så har hunden även vid sin död haft tajta höfter. De äldsta hundarna som obducerats har varit 14 år. Innan metoden lanserades har forskaren Gail Smith tillsammans med flera veterinärer forskat i 10 års tid.

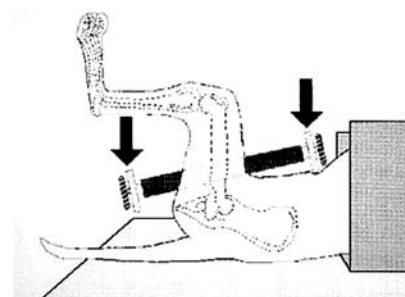
Fördelar med PennHip metoden

För avelshundar:

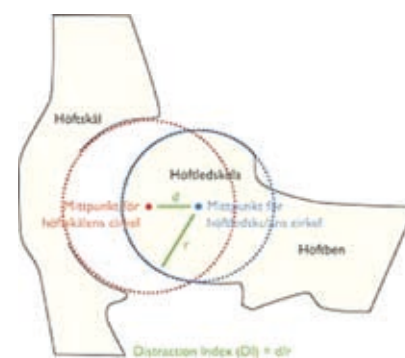
Aveln kan koncentreras på de djur som har stramast höfter (inget eller litet glapp i höftleden). Därmed minskas risken för avkomman att utveckla artros i höftleden.

För "vanliga" hundar:

För den enskilda ägaren kan PennHip vara till hjälp då man vill satsa på en hund för att kunna träna och tävla i olika hundsporter, eller så ska hunden bli en bra arbetande hund i människans tjänst. Om man då redan vid 16 veck-

Vid både kompressions- och distraktionsläget hålls benen i 90 graders vinkel.

Så här mäter man med PennHip metoden. Ju lägre DI desto tajtare höfter.

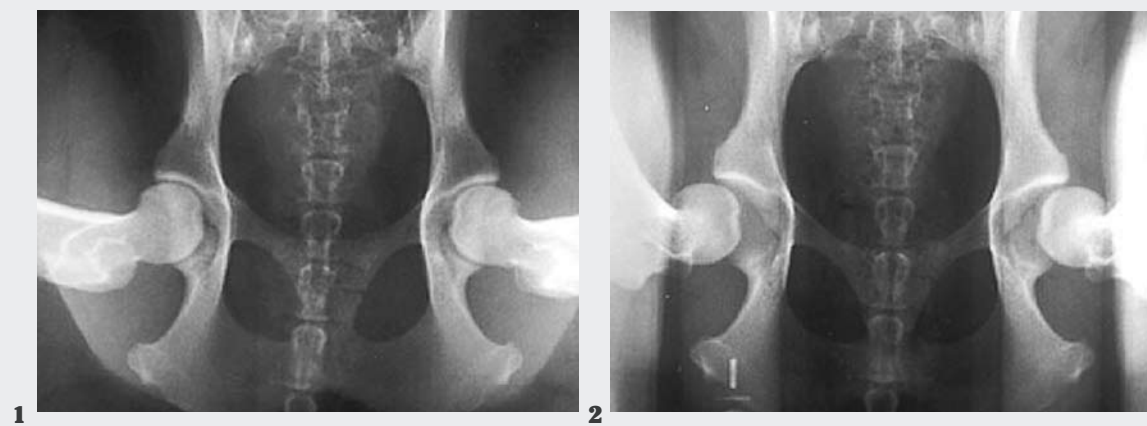
ors ålder får en status på att höften är slapp, kan ägaren tillsammans med veterinär sätta in ett åtgärdsprogram för att lindra utvecklingen. Genom foder, mediciner och anpassad motion

kan hunden få en bättre chans att inte utveckla alltför kraftig HD och hålla sig starkare i höften genom åren.

Angående lopp och höftledsröntgen

I en amerikansk studie som gjordes 1997 på University of Pennsylvania tittade man på om höftlederna blev slappa under löpperioden. De tittade på vaginal utstryk, hormonkoncentrationer i blodet och beteendet på tikarna i olika steg i deras löpcykel. De tog även höftledsröntgen och PennHip i flera omgångar under löpet för att se om de skilde sig åt beroende på var i löpet tikarna befann sig. Resultatet visade att även om hormonnivåerna ändrades i blodet (som väntat) så skilde det inte på höftledsröntgen eller PennHip-röntgen.

Slutsatsen blev alltså att trots att hormonnivåerna stiger under tikens lopp så påverkar det inte höfternas tighthet när man gör PennHip. Däremot såg man att höftlederna blev slappa under en dräktighet och under digivning. Det rekommenderas att man väntar minst 8 veckor efter avslutad digivning för tiken eller 16 veckor efter valpning innan man gör en PennHip-avläsning.

1. Benen är komprimerade så att man ser hur väl höftledsskålen sluter sig runt höftledskulan. Kulan sluter väl till skålen.

2. Benen är här belastade (distraktion) här ser man hur höftledskulan glider ur höftledsskålen. Denna hund kommer att utveckla HD.

Vem kan utföra PennHip-röntgen?

Rätt utförd höftledsröntgen med PennHip-metoden kan du bara få av specialutbildad veterinär. Röntgenbilderna accepteras endast från utbildade och certifierade PennHip-veterinärer. Hunden måste ha höftledsbedömda och registrerade föräldradjur genom SKK för att kunna PennHip-röntgas. Avläsningen av röntgenbilderna görs i USA på Pennsylvania University. De återlämnas som en konfidentiell handling till den PennHip utbildade veterinären som genomfört röntgen. Svaret stannar alltså mellan hundägaren och veterinären. Det är upp till hundägaren att besluta hur han eller hon vill använda sig av informationen. Svaret kan alltså inte ses eller läsas i något register.

Jag har ringt runt lite och jag har hittat två veterinärer i Sverige som är certifierade att utföra PennHip-röntgen. Dessa är Sven Ödman, Linköping Djurdoktorn: www.djurdoktorn.se och Veterinärgruppen i Tyngsjö i Skåne: www.veterinargruppen.se

Nackdelar med metoden är att analyserna bara genomförs på ett ställe och att det finns en risk för överdiagnostisering. Detta innebär att det finns en liten risk att hundar med bra höfter

blir klassad som "riskhöft".

Beauceronen har ett medelvärde på 0.4 DI enl databasen i USA och beauceroner som har 0.3 DI eller lägre har mycket bra höfter. Om man tittar på deras skala 0-1 DI och tittar på vår ras så säger de så här från USA:

Mycket bra = under 0.3DI

Bra = runt och över 0.3 DI

Måttligt bra = runt 0.5 DI

Sämre = runt 0.7 DI

Dåligt = upp mot 1

De kan även se om hunden har pålagringar. När jag frågade Sven Ödman om när det är det optimala att göra PennHip på valpen så svarade han, när

den är 5-6 månader gammal.

Satchmo's Umbra genomgick en PennHip-röntgen vid 16 veckors ålder. Jag fick ta del av hennes resultat och Umbra hade jättetajta höfter vid den åldern och hennes resultat var 0.23 och 0.29 DI. När hon gjorde sin vanliga höftledsröntgen fick hon HD B, vid 15 månaders ålder.

Unga hundar med DI under 0,55 har stor sannolikhet att få grad A och B vid SKK röntgen dvs friska höftleder och lämpliga för avel.

En annan aspekt är kostnaden. Att röntga kostar idag 1 730kr vill man röntga armbågarna också, kostar det 1 940 kr för PennHip med avläsning. 🐾

TACK Benny för att jag fick ta del av resultatet och redovisa det!

Ett STORT TACK även till Veterinär Sven Ödman för all information och att jag har fått använda hans material och bilder.

www.djurdoktorn.se/pennhip/pennhip.htm
www.dogsite.se/hundlivartiklar/hoftleden.pdf
www.veterinargruppen.se
www.pennhip.org

LÄS MER

A till E

AV MAJA BLOM

Föräldrar som är friröntgade i flera led kan ändå ge en kull med väldigt dåliga höfter, det var det som hände min kull.

Hundarna var friröntgade i flera led men enligt rykten hade valparnas farmorsfar en D- och en A-höft, men har gett bra hd-resultat i Frankrike. Det är svårt att veta när det gäller franska hundar eftersom där registreras bara de bra höftresultaten. Det enda skäl jag kan komma fram till är att min parning var en dålig kombination.

FAR HD B	FARFAR HD A FARMOR HD A
MOR HD A	MORFAR HD A MORMOR HD B

RÖNTGENRESULTATEN

Två av valparna i kullen blev avlivade innan året på grund av att de visade smärta från sina höfter. En har röntgats vid 14 månader och har visat sig ha E på båda höfterna, en av de andra har C/D och en tredje har C/A. Det är tre med A höfter och en kvar att röntga.

Jag ringde till SKK och bad att få prata med Håkan Kasström som hade

avläst flera av röntgenbilderna. Han förklarade och jämförde bilderna en och en.

Tik 2 har E på båda höfterna och skålarna är grunda.

”Om en lårskål ska vara en halvcir- kel ser hennes ut som grunda parente- ser”, förklarade Håkan. ”Hon har myck- et kraftiga pålagringar för en hund på 14 månader”, sade han.

TIK 1	TIK 2	TIK 3	TIK 4	HANE 1	HANE 2	HANE 3	HANE 4	HANE 5
A	E	–	A	C/D	C/A	(E) avl.	(E) avl.	A

Jag undrade varför man inte har sett något och vad man kan märka det på.

”Man kan ofta se att de inte tar ut stegen. De galopperar på samma sätt som en hare det vill säga mest med baktassarna. Om de skulle vända i hög hastighet skulle de ”tappa” bakde- len, då tar mjukdelarna över och det gör ont”, svarade Håkan.

Jag frågade vad man kan göra för

henne och han svarade ”Träna med att gå, gå och gå. Väldigt viktigt att bygga muskler.”

Om Hane 2, med HD C/A sade Hå- kan ”Det är ett C, nästan D. Kulan har fin rund form och även skålen, men det är en slapp led. Det är mening att röntga om när han har musklat till sig ordentligt. Då kan kulan kommit när- mare skålen.”

Tik 4 låg snett på vid röntgen, med snett bäcken men även om hon låg så pass snett är det självklara A-höf- ter. Hon har bra A-höfter för att vara en beauceron”, sade Håkan.

Hane 1: ”Bilderna snedröntgad och han ligger väldigt snett. Om jag skulle ha läst plåten rakt av skulle det ha bli- vit B och E, men om han hade legat rakt skulle den ha visat C och D, där

för kompenserade jag lite. Högra har dålig form och dåligt djup, vänstra har bra form men dåligt djup”, förklarade Håkan.

Tik 1 är en hund med självklara A- höfter, sade Håkan Kasström. ”Beau- ceron är svåra med höfterna då de är stora, tunga och höga hundar. Nu när tre ur den här kullen är friröntgade så hoppas jag att ingen avlar vidare på dem. För familjen är viktigare än indi- viden.” avslutade Håkan Kasström.

Hane 3 och Hane 4 röntgades innan året så deras resultat är inte registrerat på SKK.

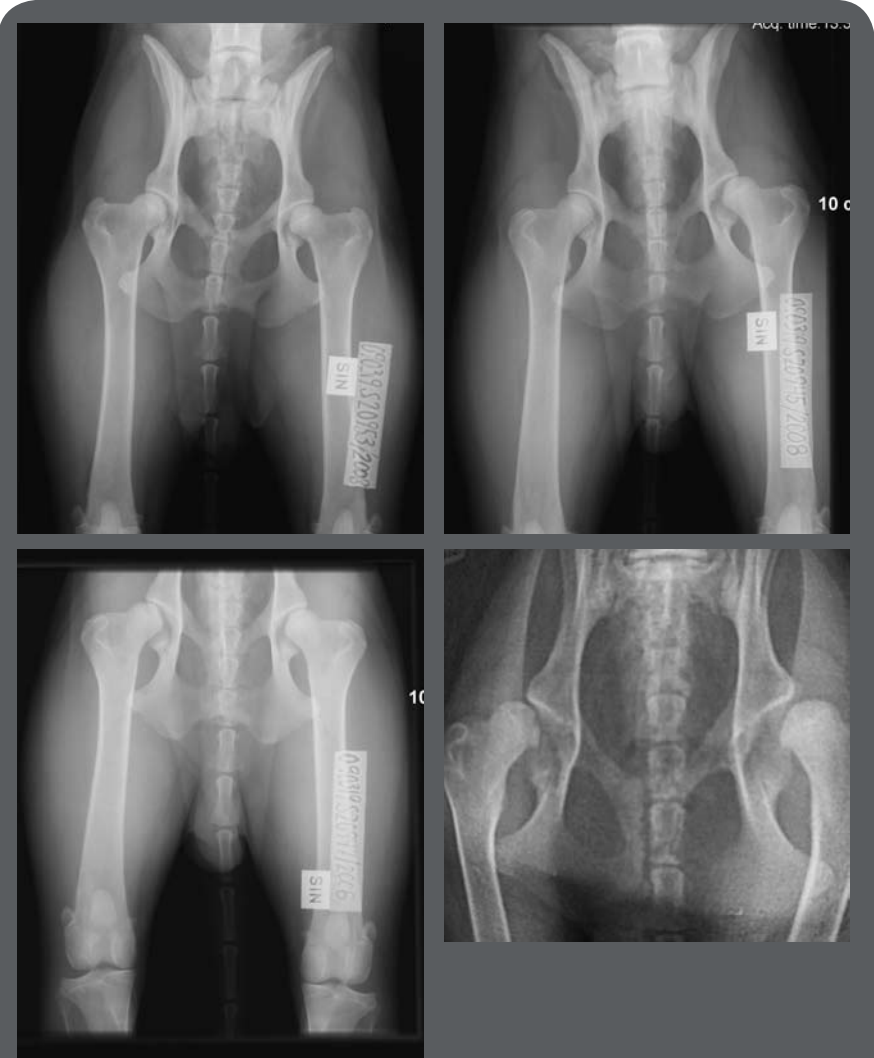
REGISTRERINGSSTATISTIK

Om man räknar ut hur många som har blivit röntgade av födda beauceroner så var det 87 % år 2007, 90 % år 2006, åren som minst beauceroner har blivit röntgade är år 2005 där bara 54 % har blivit röntgade. Det vill säga 19 av 35 hundar. Man ska ha i tanke att det är nästan aldrig en hel kull som har blivit röntgade. Man vet aldrig om de har bli- vit röntgade men resultatet aldrig har skickats in till SKK. Därför när vi tittar på statistiken om hur bra eller dåliga höfter beauceroner har så är det alltid ett mörkertal. Enligt den registrerade statistiken är det mellan 2000-2008 bara tre hundar med E-höfter, men ingen vet om det stämmer.

OMRÖNTGEN OCH ÅLDER

Snittålderna för röntgade beaucero- ner har minskat kraftigt. År 2000 var den 24 månader och 2008 var den 13 månader. Tre ur min kull var 13 månader vid röntgen och två var 14 månader. De två som avlivades rönt- gades vid en väldigt ung ålder för de hade visat tydliga tecken på smärta. Den enda ur kullen som skulle ha väntat enligt Håkan var hane 2 som hade en slapp led. Efter han har musklat sig or- dentligt så blir den dåliga höften antag- ligen bättre. Men han är den enda som det är meningsfullt att röntga om.

Om passformen är fel, grunda skå- lar eller fel formade kulor och om det

Höft-röntgenbilder från överst till vänster: tik 4 (A), hane 2 (C/A), hane 1 (C/D) och hane 4 (avl).

är pålagringar då spelar det ingen roll hur musklade de är, hur gamla de är el- ler om du röntgar om. De kommer ändå vara dåliga.

TECKEN PÅ DÅLIGA HÖFTER

Hane 4 ur kullen visade tidigt tecken på smärta. Han ville inte bli fasthållen eller vidrörd på bakkroppen och tog inte ut stegen riktigt. Hane 3 visade ingenting under dagarna men gnällde och skrek under nätterna. Vid veterinärkontakt sa veterinären att ”det är bara växtvärk”. När det blev uppenbart hur dåliga Hane 4’s höfter var, röntgades även Hane 3 och då visade sig att även han hade

väldigt dåliga höfter, grad E. Hane 3 var en stor hane så det fanns inget hopp att han skulle kunna leva med så dåliga höfter. Hane 4 kämpade på tillsammans med sin ägare med simträning och re- hab och en ny röntgen gjordes. Det var ingen förbättring så även han avlivades. De andra ur kullen med dåliga höfter har inte visat några tecken på smärta.

RASSTATISTIK

År 2007 blev 84,6% av beauceronerna friröntgade (A 53,8 och B 30,8).

Schäfern hade 68,6 % friröntgade år 2007. År 2006 hade beauceronen 70% friröntgade och schäfern 74,3%. Nu är

schäfern en mycket större ras, 2 782 schäfrar föddes i Sverige 2007 medan 15 beauceroner föddes. 2008 då min kull föddes, föddes det 31 beauceroner sammanlagt. Hittills ser statistiken för 2008 A: 60%, B 6,7%, C 20% och grad E 6,7%. Kom ihåg att två av mina E-höfter inte räknas in i detta. Många av individerna födda 2008 är inte röntgade ännu så det återstår att se hur statistiken utvecklas.

HD/AD STATISTIK										
DIAGNOS	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	
HD grad A	10 (50,0 %)	1 (16,7 %)	10 (28,6 %)	5 (22,7 %)	4 (25,0 %)	9 (47,4 %)	5 (25,0 %)	7 (53,8 %)	9 (60,0 %)	
HD grad B	5 (25,0 %)	3 (50,0 %)	16 (45,7 %)	9 (40,9 %)	7 (43,8 %)	5 (26,3 %)	9 (45,0 %)	4 (30,8 %)	1 (6,7 %)	
HD grad C	3 (15,0 %)	2 (33,3 %)	8 (22,9 %)	7 (31,8 %)	2 (12,5 %)	2 (10,5 %)	4 (20,0 %)	1 (7,7 %)	3 (20,0 %)	
HD grad D	2 (10,0 %)		1 (2,9 %)	1 (4,5 %)	2 (12,5 %)	3 (15,8 %)	2 (10,0 %)	1 (7,7 %)	1 (6,7 %)	
HD grad E					1 (6,3 %)				1 (6,7 %)	
Totalt antal undersökta	20	6	35	22	16	19	20	13	15	
Snittålder för undersökn. (mån)	24	18	23	25	20	23	17	16	13	
Antal födda	39	9	50	29	18	35	22	15	31	

FLER UPPFÖDARE BERÄTTAR ...

KENNEL WIKTORS hade en kull född 2005 där det fanns två tikar med riktigt dåliga höfter. En hade D-höfter och den andra hade E-höfter. Föräldradjuren var importerade från Frankrike, utvalda med stor omsorg och därtill bra HD-resultat bakåt. Trots detta blev det brister i HD-resultaten.

- La Promesse d´Laube, tiken med E-höfter levde hos mej tills hon var 2,5 år. Hon var en fantastisk bra hund mentalt och mycket levnads-glad. Man kunde absolut inte se att hon hade så dåliga höfter och det blev en dyster erfarenhet. Det tog ett tag innan man kunde riktigt acceptera det, berättar Rigmor, från Kennel Wiktors.

- De första symtomen var att hon var stel efter vila. Sedan låg hon och vilade med bakbenen hängande över sängkanten ibland, vet inte om det kändes bättre för henne eller om hon bara kommit på det. Vi hade inställningen att hon fick leva så länge hon var glad

och inte hade ont. Men vi visste hela tiden att den dagen skulle komma då hon inte längre skulle vara med oss, förklarar Rigmor.

När väl symtomen började synas försämrades Laube snabbt, från första symtom till avlivning var bara 4 månader. Kennel Wiktors där Rigmor är delägare har 3 hundar från den här kullen som idag är 5 år gamla, två individer med B-höfter och en med C-höft. Tiken med C-höfter har inte problem med sina höfter idag.

- Det är tråkigt när det blir så här trots att man verkligen vill och försöker få bra kullar. Ibland undrar man hur vissa kombinationer med brister på HD sidan kan ge bra kullar. Medan vissa med bra HD-status ger sämre resultat.

BERÄTTAT FÖR MAJA BLOM

AV LOTTA MOLL OCH JEANETTE FRIMAN

Lotta Moll och jag träffades på Arninge djurklinik när jag var där och simtränade min hund som hade höftfel, och ont av det. Nu ligger hon precis i startgroparna med sitt eget företag inom friskvård och förebyggande fys-träning för hundar men jobbar samtidigt som djursjukvårdare på Djurkliniken i Farsta Centrum och på Haninge Hundhäsa ibland på helgerna. Lotta är även utbildad hundinstruktör. Hennes önskan är att företaget ska vara det hon huvudsakligen kommer att ägna sig åt, inom en snar framtid i alla fall. Jag frågade henne lite om vad man ska tänka på om man har en hund med höftfel.

Lotta berättar: Personligen tycker jag grunden är viktigast, se till att ha kontakt med en kunnig veterinär och sjukgymnast och att rehabiliteringen sker i samband med välutbildad personal inom området.

Även om två hundar får samma bedömning på höfterna, ex C, så är det väldigt individuellt hur de påverkas av höfterna, det är viktigt att gå in och titta på den enskilda individen.

Men som allmänt gäller det att rehabilitera hunden, bygga upp muskelmassa under kontrollerade former, underhålla samt bygga muskler, lära sig massage och stretching på ett korrekt sätt, värma upp före aktivitet samt nedvarvning efter aktivitet.

Vissa hundar behöver stå på smärtlindring, vissa klarar sig i perioder utan. Viktigt är också att tänka på en jämn belastning, dvs inte ena dagen gå två långpromenader, säg 1,5 timme var, och dagen efter bara kortare promenader, utan hålla sig runt rekommendationerna (som man bör få av sin sjukgymnast), som kan vara olika för varje

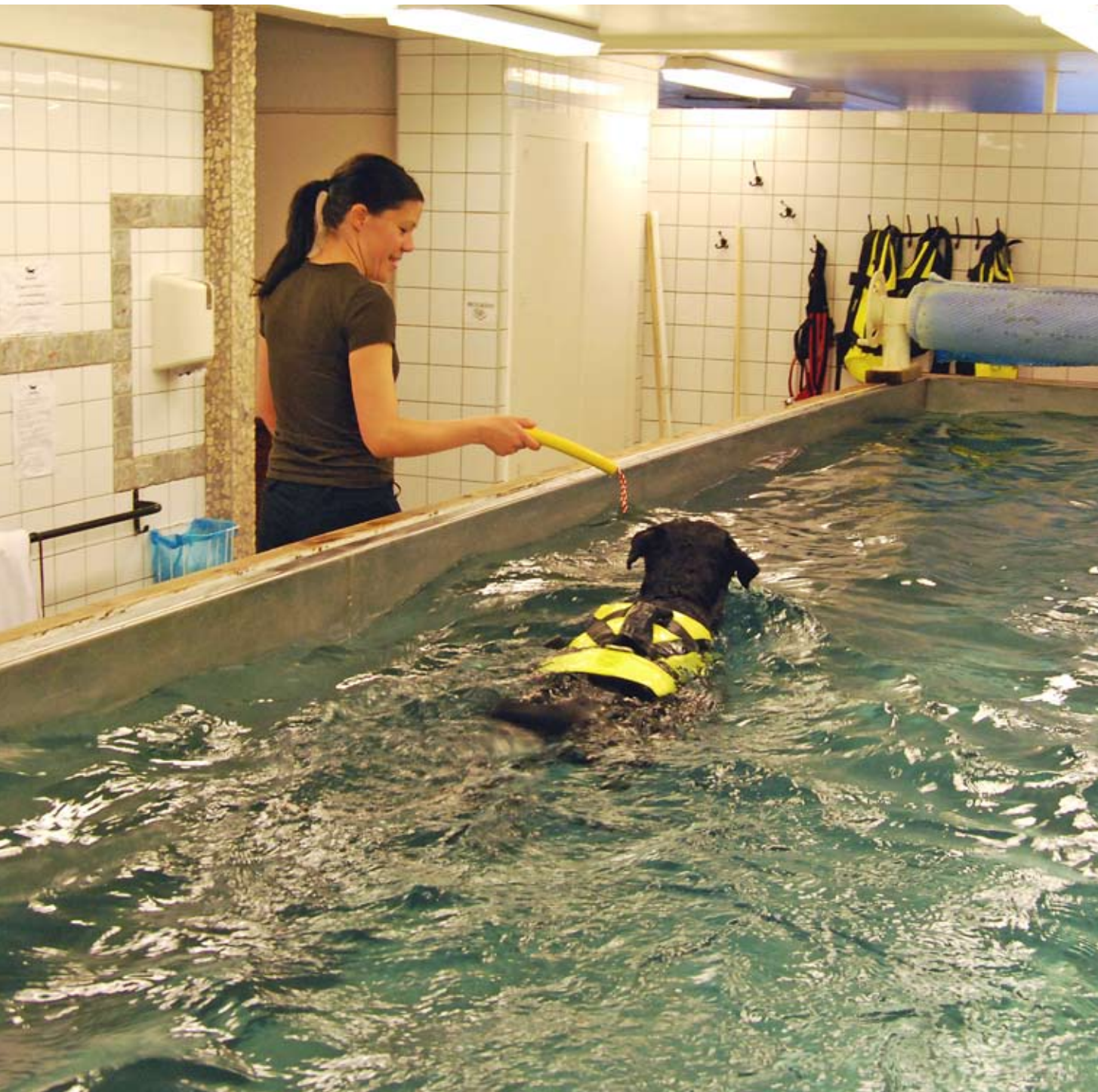
”Viktigt är att tänka på en jämn belastning, dvs inte ena dagen gå två långpromenader, och dagen efter kortare promenader.”

enskild individ. Oftast provar man att trappa upp för att se vad som funkar just för sin hund. Många känner säkert igen sig när jag säger att många djurä-

gare går kortare promenader under veckan och sen när helgen kommer så ger man sig iväg ut i skogen flera timmar... inte bra!

Att leka eller att inte leka
Ett problem som jag ofta stött på är att många djurägare tycker är jobbigt när man säger att hunden bör inte leka

med andra hundar. Som djurägare är det ofta väldigt jobbigt att se sin hund ha ont och inte veta vad man ska göra. Våra hundar vet inte att vissa saker, tex.

Lotta Moll tränar med Nova, en av hennes patienter. Det är inte alla hundar som simmar så här duktigt i poolen har Lotta fått erfara, men de flesta gillar det verkligen.

lek, är mindre bra när hunden har problem med t ex HD. Där måste vi som hundägare säga stopp, för står valet mellan: leka = ev. mer smärta = ledsen hund eller inte leka = mindre smärta = gladare hund, då bör beslutet inte vara så svårt.

Som sagt så finns det alltid enskilda fall, men det blir ofta mycket tid som ska läggas i början när ens hund får sin diagnos. Man ska komma igång med rehab och eventuellt behövs kompletterande behandling, som tex. laser, elektroterapi, massage mm.

Olika djurägare upplever förändringen olika, för vissa blir det väldigt jobbigt medan andra upplever det mindre jobbigt, alla hundar har ju olika förutsättningar,

”Det blir ofta mycket tid som ska läggas ner i början när hunden får sin diagnos. Man ska komma igång med rehab och eventuellt kompletterande behandling. Det kan vara jobbigt, men hunden är beroende av oss för att bli bra!”

vi människor också. Skillnaden är att hunden är beroende av oss för att bli bra!

Tecken på smärta

Tecken på smärta kan vara många; hunden ligger och biter sig, t ex på tassarna, piper, stel efter vila, haltar, orolig, rastlös, reaktion vid beröring, svårt att sova, sover mycket, aggressiv, hyperaktiv, orkeslös, söker uppmärksamhet, flåsar/flämtar, darrar/skakar, vill inte gå ut, vill/kan inte göra sina behov, deprimerad, vill inte äta, man kan också se att hunden är ojämn musklad, den belastar ojämnt, ”den faller ur”.

Alla individer reagerar på smärta olika (precis som vi), vilket innebär att vissa tål mer smärta än andra.

Simning har visat goda resultat

Simträning för hund som rehabilitering har under de senaste åren vuxit. Man har sett väldigt goda resultat på hundarna. Flera olika anläggningar har dykt upp. En del har pool medan andra har en s.k. treadmill (gåband i vatten).

I en pool kan hunden, utan att belastas sig felaktigt, få möjlighet att röra sig obehindrat. Många hundar med ledproblem är oftast osymmetrisk i sin muskulatur (ojämnt musklad helt enkelt) på vissa individer går det att se med blotta ögat. Många sjukgymnaster/rehabpersonal mäter muskelomfånget regelbundet på sina patienter, då får även djurägaren en bekräftelse på hur hunden är musklad.

De flesta hundar fungerar bra i en pool, även de som vanligen inte gillar vatten eller är rädda. Det gäller att få

hunden att känna sig trygg i poolen. Det tar olika lång tid för olika hundar. Det är få hundar som jag mött under årens lopp där det av olika anledningar inte har fungerat.

Under sommarhalvåret går det ju att simma ute vilket många gör. Det är viktigt att det inte är för kallt (ej under 18 grader) om hunden ska ligga i och simma en längre stund. Tänk också på att respektera de platser där det råder badförbud för hund och att ha koll på att hunden inte skadar sig, att man kollar stranden och botten på sjön.

Vi använder alltid en flytväst på hunden då det är viktigt att den inte sjunker med bakpartiet.

Andra alternativ

Man kan självklart göra annan fysisk träning som t ex: klövjeväska, drag med nomesele, gå promenader i olika terräng (högt gräs, djup snö, asfalt, djup sand), balans, koordination, backträning och viktmanşetter. Det är viktigt att man följer den ordination man fått av sin sjukgymnast när det gäller träning. En del hundar/skador bör undvika olika sorters träning. Något som har kommit under senare tid är också vibrationsträning, som man får göra hos utbildad personal. Jag har själv ingen erfarenhet av det men har hört positivt om det.

Hjälpmedel

Som sagt detta med rehabilitering växer därmed också marknaden, det finns bra produkter från Back on Track, som t ex täcken, ledomslag mm. Back on Track består av tyg av polyester/polypropylen med insmält keramikpulver. Keramiken reflekterar kroppsvärmen i

form av infraröd strålning. Läs mer om deras produkter på deras hemsida.

Många hundägare som tränar och är aktiva med sin hund använder dessa produkter för att minska skaderisken samt att förebygga skador. (Vissa produkter räknas som doping, så läs på vad som gäller om du ska tävla med din hund.) Det går även att använda som ett komplement till rehabiliteringen och efter simträning.

Det finns även diverse kosttillskott på marknaden, se till att köpa produkter som är anpassad till hund och säljs av veterinär/sjukgymnast, så som glukosaminer, fiskolja, mm.

Jag har själv haft turen att ha mött otroligt mycket duktigt folk under de åren jag jobbat inom rehab och om det blir aktuellt för er att någon gång rehabilitera er egen hund, se till att den person som ska hjälpa dig är kompetent. Det finns en förening som kallas veterinärmedicinska rehabgruppen, de startades för att arbeta fram rehabanläggningar som har kompetens.

Var aldrig rädd att prova något nytt. Kom ihåg amatörer byggde Noaks ark, yrkesmän byggde Titanic.

Tack Keiko, mattes prins. 🐾

Det finns en hel del kliniker som har möjlighet till vattenträning idag och har du inte blivit rekommenderad till någon specifik person så är nätet din bästa vän!
KOLLA OCKSÅ:
www.vetrinet.com
www.backontrack.se

Jag förstår inte varför alla tycker att det är så märkvärdigt att en av mina bästa kompisar är en kakadua! Jag är en snart 2-år gammal beauceron, jag är väl stor nog att välja mina egna vänner. Hobbe är liksom min ”storebror”, han fanns i huset när jag flyttade in så jag har känt honom i nästan hela mitt liv.

I början tyckte jag att han var en konstig typ, helt vit med något konstigt på huvudet som far upp och ner beroende på vilket humör han är på. Den kallas för kam har jag hört. Han har en jättestor ful nos, matte kallar den för näbb, och så har han bara två ben. Dessutom har han två märkliga saker på varje sida om kroppen, som människorna säger är vingar. Det värsta med dem är att han blir snabb när han använder dem! Efterhand som månaderna gick började jag inse att Hobbe är en kul prick, för det mesta i alla fall!

Det är ganska kul att gå och putta på honom, hållå han väger ju typ ingenting. Jag brukar få hålla på en liten stund innan matte kommer och säger att nu får det vara bra, vadå, jag har precis börjat! Hon är lite konstig på det sättet, min matte. Ibland när Hobbe sitter inlåst i sitt stålrum brukar han peta ut en leksak mellan gallerna och då ligger jag på ena sidan och drar och han sitter på den andra och försöker hålla emot. Det är skoj att låta honom tro att han har en chans...

Varje morgon har vi rutiner, husse och matte säger att vi är knäppa vanedjur men de fattar ju å andra sidan ingenting. När de gör frukost ligger jag bredvid och väntar på min/mina påläggsbitar, då kommer Hobbe och sätter sig jättenära mig för då ska han ha banan. Snacka om en viktig rutin i vardagen. Vi pratar ju MAT!! Det är en sak som är bra med att ha en kakadua som kompis, han vill inte ha min mat, jag å andra sidan kan mycket väl trycka ner en fruktbit eller två om inget annat bjuds.

Vi leker tafatt några gånger om dagen, då jagar Hobbe mig med en leksak i munnen. Matte håller på att få ett nervöst sammanbrott varje gång, jag kan faktiskt inte hjälpa att

min kropp är stor och att det står möbler och sånt i vägen! När vi har jagat runt så där en stund kommer vi till min personliga favoritstund, KAMPEN! Ja, du läste rätt, vi kampar faktiskt om leksaken. Jag får hålla igen lite men han är tuff som få min lilla kompis, han släpper inte. Ibland byter han grepp och då gäller det att passa nosen, hans nos är liksom hård och vass. Konstigt!

På kvällarna när vi inte har setts på ett tag är Hobbe lite efterhängsen enligt min mening. Var jag än går följer han efter, och när jag lägger mig ska han sitta bredvid. Han gör något med sin vita ”päls” så att han blir som en rund boll, människorna säger att han burrar upp sig och myser. Det är ok att han sitter ända in på mig men jag gillar inte att han klättrar på mig! Jag är ju trots allt en cool beauceron med lite image att vara rädd om. Hoppar jag upp i soffan och lägger mig hos matte brukar han till slut krypa ner under filten och lägga sig i mattes knä. Några gånger har jag varit lite irriterad och då har jag provat att lägga mig på honom där han ligger under filten fast då har jag fått skäll. De säger att jag inte får ligga ihjäl fågeln! De är lite känsliga på det viset mina människor.

Höjdpunkten i vår vänskap är när vi blir utsläppta på fältet tillsammans och får leka där. Det blir bara korta stunder nu på vintern, tydligen så kan Hobbe bli kall. Jag fattar ingenting, vadå kall? Hur som helst, då blir det lite vildare... Kommer ni ihåg att jag nämnde vingarna i början? Just det, ute på fältet använder han dem! Oj, vad snabb han blir, fuskar gör han också. Ni förstår, han genskjuter mig när jag inte har koll. Jag längtar till sommaren när vi kan vara ute hela dagarna båda två och busa på fältet när vi vill.

På sommaren brukar Hobbe få följa med ut på promenaderna också, det är kul. Vi orsakar nästan trafikchaos när vi kommer gående tillsammans. Ibland går vi ner till glasskiosken, då får jag en kula glass och Hobbe får smaka på mattes kaffe. Som folk glori, ler och skrattar! Man skulle kunna tro att de aldrig sett en beauceron och en kakadua förut!

Goosewood's Emile

BRUKSRESULTAT

TÄVLINGSRESULTAT

t o m 090527

APPELLKLASS

DATUM	PLATS	HUND	GREN	RESULTAT	
2009-05-01	Falun	Sinsline Orkana-H Af Tofta	Sök	Ej gk	
2009-04-18	Lesseboorten	Roseole's Ag Petit Chou	Spår	Ej gk	
2009-03-01	Veberöd	Grand Lutin Zero	Spår	233,75 p	Uppfl

LÄGRE KLASS

DATUM	PLATS	HUND	GREN	RESULTAT	
20090502	Sydöstra Skåne	Grand Lutin Zero	Spår	Ej gk	
20090502	Sydöstra Skåne	Grand Lutin Zpencer	Spår	439,25 p	Uppfl
20090502	Sydöstra Skåne	Grand Lutin Zniffa	Spår	392,75 p	Gk
20090425	Älmhult	Satchmo's Uska	Sök	405,5 p	Gk
20090418	Eskilstuna	Roseole's Parfait	Spår	Ej gk	
20090405	Enköping	Sinsline N'ortega	Sök	Ej gk	
20090315	Svedala	Satchmo's Rizzla	Spår	505 p	Uppfl
20090308	Vällingby	Sinsline N'ortega	Sök	Ej gk	
20090301	Simrishamn	Grand Lutin Zäpo	Spår	Ej gk	

HÖGRE KLASS

Inga resultat inkomna

ELITKLASS

DATUM	PLATS	HUND	GREN	RESULTAT	
20090412	Kristianstad	Grand Lutin Zenta	Spår	493,25 p	Gk
20090405	Simrishamn	Grand Lutin Zenta	Spår	496,75 p	Gk
20090405	Simrishamn	Satchmo's Xera	Spår	550 p	Certp
20090404	Simrishamn	Satchmo's Xera	Spår	519,25 p	Gk
20090329	Göinge/Broby	Grand Lutin Zenta	Spår	459,5 p	Gk
20090329	Göinge/Broby	Satchmo's Xera	Spår	527 p	Certp
20090308	Ystad	Satchmo's Xera	Spår	565 p	Certp

LYDNADSRESULTAT

KLASS 1

DATUM	PLATS	HUND	RESULTAT	
2009-05-03	Emmaboda	Roseole's Ag Petit Chou	130,5 p	3:e-pris
2009-05-03	Angered Sinsline	Pascal-H	155 p	2:a-pris
2009-04-19	Ale	Sinsline Pigalle-H	150 p	2:a-pris
2009-04-12	Kristianstad	Grand Lutin Zniffa	168 p	1:a-pris
2009-04-05	Boxholm	Roseole's Ag Petit Chou	159,5 p	2:a-pris
2009-04-04	Växjö	Roseole's Ag Petit Chou	133 p	3:e-pris
2009-03-29	Veberöd	Grand Lutin Zniffa	162 p	1:a-pris
2009-03-08	Tjörn	Sinsline Pigalle-H	102,5 p	3:e-pris
2009-03-07	Söderköping	Satchmo's Umbra	163,5 p	1:a-pris
2009-02-22	Tingsryd	Roseole's Ag Petit Chou	143 p	2:a-pris
2009-02-08	Forserum	Roseole's Ag Petit Chou	95,5 p	0-pris
2009-01-06	Eskilstuna	Roseole's Parfait	91 p	0-pris

KLASS 2

DATUM	PLATS	HUND	RESULTAT	
2009-03-29	Veberöd	Grand Lutin Zero	78 p	0 pris
2009-02-22	Matfors	Jakira's Orphee	131 p	3:e-pris
2009-02-15	Valbo	Jakira's Orphee	157,5 p	2:a-pris

KLASS 3

DATUM	PLATS	HUND	RESULTAT	
2009-05-08	Göteborg	Jakira's Malika	224 p	2:a-pris

ELITKLASS

DATUM	PLATS	HUND	RESULTAT	
2009-05-03	Bjuv	Satchmo's Baui	231,5 p	2:a-pris
2009-04-13	Burlöv	Satchmo's Baui	202 p	3:e-pris

Infon hämtad från SKK Hunddata.
Med reservation för felskrivningar.

NY MEDLEM I KLUBBEN

Lilla Cleo charmar nya husse. Vänta bara så ska ni se hur lättlärd en beauceron kan vara!

Hej!

Då har vi som nya medlemmar fått vårt allra första nummer av Dubbelsporren. Det ska bli spännande att vara med i en för oss så ny klubb och ras.

Min man och jag har haft hundar i hela vårt liv sedan barnsben och de senaste 30 år en har vi haft dobermann. Jag har även fött upp pinscher (f.d. mellanpinscher) i ca 12 år.

I höstas fick vi hem vår första beauceron - en tikvalp från Finland. Det var inte husses val, men efter 30 år med dobermann som nästan alla haft hälso- problem, endast en blev 10 år, så kändes det för mig att tiden var inne för att pröva något annat.

Min dotter och jag blev kåra samma ögonblick vi såg henne, vilken bjönunge!

Husse var mer tveksam, men imponerades av de enorma tassarna och milda ögonen. Vi beslutade att kalla henne för Cleo efter Cleopatra och kanske lite efter Gepettos gulfiskdam Miss Cleo med sina charmiga ögon.

Det har varit en stor rock för Cleo att kliva i efter husses senaste dobermann

Taran. Taran som var en dobbishane med massa arbetsmotor, lättmotiverad till tusen, snabb uppfattning och lättlärd. Det krävdes inte mer än 1-3 repetitioner med nya saker så var Taran med på noterna. Allt nytt togs emot enkelt och dessutom en hund som hade av- och påknapp. Lugnet själv i bilen och att lämna honom själv redan vid 12 veckors ålder någon timme var aldrig ett problem.

Mycket riktigt tyckte husse till en början att Cleo hade säkert en liten hjärnskada för hon fattade noll. Allt gick i ultrarapid och ibland var hon helt enkelt inte riktigt närvarande, tyckte husse. Men min dotter och jag såg på henne med helt andra ögon. Husse kunde ju så klart inte låta bli att jämföra med "superhunden Taran". Inte helt juste för en lite valp med gulfiskögon. Klumpig så hon hade svårt att hålla koll på sin egen kropp.

Vi övertalade husse att det inte är en turbo-dobbis utan en hund som är klumpigare och kanske lite långsamare. Hon behöver mogna i kroppen

för att få den med sig och kanske ska hon jobbas på ett lite annat sätt.

Husse jobbade på och se där... saker och ting började fungera. Cleo är nu 6 månader, tränas av husse varje dag och kan redan inkallande med nästan 10 poängare, läggande under gång börjar komma, sitt/ligg med fjärr- dirigering fungerar hyfsat osv. visserligen i hemmiljö utan så mycket störningar, men ändå. Hon har charmat husse till slut även om det inte sa klick med det samma.

Sen har hon förstås hunnit tugga sönder två datasladdar och två mobiler, men det är förlåtet för man drunknar ju i dom ögonen. Sen bävar vi för pälsfällningen som vi läst så mycket om, vi som bara haft korthåriga hundar. Vi försöker övertala oss att det kanske till och med är bra för dammsugaren att bli använd lite oftare.

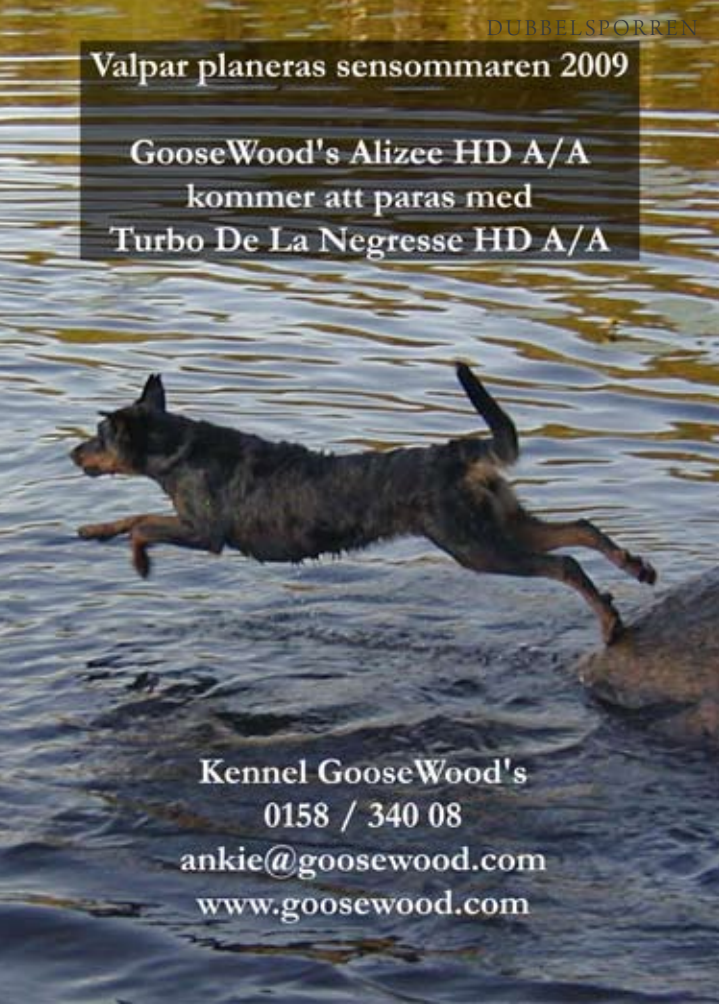
Med vänlig hälsning
Leena Ekroth, Johan Ekroth och "Cleo"
Sucikan Franceska

Valpar väntas vecka 24

e Urak de la Caste du Clos Thomas och Korad Sinsline Ottilia. Urak tävlar Ring 3 i Frankrike och är recommande. Med denna kombination har jag förväntningar på mycket bra bruksegenskaper, då Uraks bakgrund är idel prestations linjer. Ring oss så berättar vi mer om hundarna.

Kennel Sinsline
Annica Kroon och Sven-Olof Jönsson
0246-30295 / 070-6473307
www.sinsline.se
kennelsinsline@hotmail.com

Valpar planeras sensommaren 2009
GooseWood's Alizee HD A/A
kommer att paras med
Turbo De La Negresse HD A/A

Kennel GooseWood's
0158 / 340 08
ankie@goosewood.com
www.goosewood.com

BEAUCERONTOPPARNA t o m 090519

ALLROUNDTOPPEN

1.	Grand Lutin Zenta	101,30 p
2.	Grand Lutin Zniffa	85,45 p
3.	Satchmo's Xera	82,25 p
4.	Grand Lutin Zero	65,20 p
5.	Sinsline Pascal-H	61,75 p
6.	Grand Lutin Zpencer	56,32 p
7.	Goosewood's Alizee	54,00 p
8.	Goosewood's Emile	47,25 p
9.	Grand Lutin Zamson	46,41 p
10.	Grand Lutin Zuper	45,66 p
11.	Goosewood's Bizot	36,00 p
12.	Satchmo's Rizzla	32,42 p
13.	Unique De La Vallee Des Marronniers	24,44 p

UTSTÄLLNINGSTOPPEN

1.	Grand Lutin Zenta	50 p	(1 res + ch)
2.	Sinsline Pascal-H	30 p	(1 resultat)
2.	Goosewood's Alizee	30 p	(1 resultat)
4.	Goosewood's Emile	15 p	(1 resultat)
5.	Goosewood's Bizot	12 p	(1 resultat)
6.	Grand Lutin Zamson	6 p	(2 resultat)
7.	Grand Lutin Zero	5 p	(1 resultat)

LYDNADSTOPPEN

1.	Grand Lutin Zniffa	24,90 p	(3 resultat)
2.	Goosewood's Emile	8,25 p	(1 resultat)
3.	Sinsline Pascal-H	7,75 p	(1 resultat)
4.	Unique De La Vallee Des Marronniers	7,44 p	(1 resultat)
5.	Grand Lutin Zero	3,90 p	(1 resultat)

BRUKSTOPPEN

1.	Satchmo's Xera	63,25 p	(4 res + ch)
2.	Grand Lutin Zenta	22,30 P	(3 resultat)
3.	Grand Lutin Zuper	11,66 p	(2 resultat)
4.	Satchmo's Rizzla	8,42 p	(1 resultat)
5.	Grand Lutin Zpencer	7,32 p	(1 resultat)
6.	Grand Lutin Zero	7,30 p	(1 resultat)
7.	Grand Lutin Zniffa	6,55 p	(1 resultat)
8.	Grand Lutin Zamson	6,41 p	(1 resultat)

Med reservation för felskrivning och felräkning.
Vill du vara med?
Skicka in dina resultat till: Inga-Lill.Olin@malmo.se

HD/AD STATISTIK 2008

RÖNTGENDAT.	REG.NR.	NAMN	FÖD.DAT.	HD	AD
2009-04-21	S20950/2008	Asatrons Aska	2008-02-12	A	-
2009-04-21	S20951/2008	Asatrons Disa	2008-02-12	E	-
2009-04-20	S69075/2005	Satchmo's Uzo	2005-11-12	D (omröntgen)	
2009-04-14	S21566/2008	Silogården's Dea	2008-02-03	A	ua (0)
2009-04-14	S21567/2008	Silogården's Disney	2008-02-03	A	ua (0)
2009-04-14	S21570/2008	Silogården's Dino	2008-02-03	A	ua (0)
2009-04-14	S21571/2008	Silogården's Dixi	2008-02-03	A	ua (0)
2009-04-08	S35357/2007	Sinsline Pauline-H	2007-04-05	A	ua (0)
2009-04-08	S61760/2005	Sinsline Orkana-H Af Tofta	2005-09-06	C (omröntgen)	
2009-03-30	S30241/2008	Satchmo's Yinga	2008-03-06	A	ua (0)
2009-03-25	S50711/2007	Goosewood's Denis	2007-06-19	D	ua (0)
2009-03-24	S20200/2008	Grand Lutin Ykai	2008-01-27	C	lindrig (1)
2009-03-24	S61758/2005	Sinsline Olivia	2005-09-06	C	ua (0)
2009-03-19	S20945/2008	Asatrons Gandalf	2008-02-12	C	ua (0)
2009-03-19	S20953/2008	Asatrons Mist	2008-02-12	A	ua (0)
2009-03-17	S50712/2007	Goosewood's Emile	2007-06-19	B	ua (0)
2009-03-17	S30236/2008	Satchmo's Ymer	2008-03-06	-	ua (0)
2009-03-11	S30235/2008	Satchmo's Yang	2008-03-06	B	ua (0)
2009-03-11	S30237/2008	Satchmo's Yorick	2008-03-06	A	ua (0)
2009-03-09	S67930/2006	Satchmo's Reeko	2006-10-15	D	lindrig (1)
2009-02-27	S67932/2006	Satchmo's Rosvo	2006-10-15	C	lindrig (1)
2009-02-23	S20201/2008	Grand Lutin Yaxo	2008-01-27	C	ua (0)
2009-02-20	S21568/2008	Silogården's d'Aran	2008-02-03	A	ua (0)
2009-02-06	S18630/2008	Ciel d'Or Des Monts Du Lac	2007-10-16	B	ua (0)
2009-01-14	S50713/2007	Goosewood's Fargeau	2007-06-19	A	ua (0)

SAMMANSTÄLLNING HD

HD grad A, 11 st, HD grad B, 3 st, HD grad C, 6 st , HD grad D, 4 st, HD grad E, 1 st

SAMMANSTÄLLNING AD

Artros ua (0), 20 st, Artros lindrig utbredning (1), 3 st, Artros måttlig utbredning (2), 0 st, Artros kraftig utbredning (3), 0 st

REGISTRERADE HUNDAR 2009

REGISTRERADE HUNDAR 2009 FRAM TILL OCH MED 27 MAJ					
2009-02-09			2008-08-09		
e. Ardor des Assiers PKRI/57364			e. Sucikan Bonaparte FIN43342/03		
u. Aurelie De La Bergerie Glasmoor S18034/2007			u. Allouette De L'Abyss Du Bout De Terre FIN38101/07		
S18139/2009	Silogården's Essi	Tik	S15132/2009	Sucikan Francesca	Tik
S18140/2009	Silogården's Eda	Tik	Uppfödare: Ilanen Susanna, Anttola, FINLAND		
S18141/2009	Silogården's Enzo	Hane			
S18142/2009	Silogården's Erox	Hane	2008-03-09		
Uppfödare: Silogården's, Lantz Eva, Hjortkvarn			e. Pacific Hadesgardiensdel'Ombre LOF93522/16414		
			u. Noor Bas Rouges De Lisica HR10094BOS		
			S17541/2009	Tokyo Bas Rouges De Lisica	Tik
			Uppfödare: Markovic Lisica Ivan, Zagreb, KROATIEN		

Infon hämtad från SKK Avelsdata.
Med reservation för felskrivningar.

OXA

Verdens bedste hund

Det känns tungt att vara uppfödare när avkommor dör i en för tidig ålder, man känner sig som en bov som utsätter sina offer för misshandel. Vissa individer får en att sakna egna bortgångna hundar återigen.

Så känns det av att Silo inte längre finns. Han var Hedjaz i mycket för mig. Han kanske påverkades av sin far då han bodde hos oss när Eva jobbade. Spelar ingen roll vilket, Sverige har förlorat en bra rasrepresentant, jag en bra avkomma och Eva sin hund som betydde så mycket för henne.

Även i Danmark har de förlorat en hund som hängt med på allt. Jag tror det är den enda beauceronen i världen som sprungit ett maratonlöp! Satchmo's Oxa hade en hel familj engagerad omkring sig, där alla ville och fick ha en del av henne, ända till slutet.

Husse, Töm, har skrivit ett brev för att försöka få ur sig sorgen och det brevet har han gett tillstånd till att publicera här i DS. Jag hoppas det kan ge er alla som förlorat en hund, eller någon lite tröst i all den förtvivlan vi känner.

Anna-Kari Sahlqvist / Satchmo's Kennel

Föddt: 25. maj 2000. "Lillesøster" til Toke, Rune og Marc Aabo. Vores allerbedste kammerat.

Perioden op til mandag den 26. januar 2009 primært skrevet den dag:

Lørdag den 29. november

Karin opdager en knude på maven af Oxa. Vi har ellers ikke bemærket noget forandret ved Oxa.

Når Marc og jeg (eller jeg alene) løber med den, har den været lidt mere bagud, men det har vi tilskrevet alderen.

Søndag den 30. november

Jeg snakker med Jan (dyrlægen, som overtog min fars praksis). Vi aftaler, at Oxa skal ned til klinikken (Tvingstrup dyreklinik, som Jan har sammen med

en anden dyrlæge, Vibeke) næste dag og opereres.

Mandag den 1. december

Jeg afleverer Oxa om morgenen og henter Oxa om eftermiddagen. Dyrlægerne vil ikke have, at man selv bliver der. Oxa er påvirket af operationen og bedøvelsen og tager det ganske roligt. Den har fået fjernet to brystvorter og tilhørende kirtel. Endvidere har den fået fjernet en fedtknude på højre side.

Onsdag den 3. december

Jeg har Oxa med til anden halvdel (hvor jeg ikke er dommer) af indendørs fodbold. Den er helt vildt glad og springer rundt udenfor banen sammen med de spillere, som sidder over. Det begynder at bløde fra såret, og jeg finder ud af, at Oxa er så lidt påvirket af operationen,

at det er os mennesker, som skal holde den lidt i ro. Det går ellers fint med sårene. Vi vil helst ikke give Oxa krave på – og gør det heller ikke – så det eneste problem, er at holde Oxa fra sårene, hvilket den for det meste er god til.

Lørdag den 13. december

Vi er til julefrokost hos Kurt og Elin og kører forbi Jan på vejen for at få taget stingene af. Sårene ser fine ud. Dog er et af stingene gået op eller bidt af på det mindre ar på siden, så der er et lidt åbent sår, som skal hele af sig selv indefra. Det kommer til at tage lidt tid, men det viser sig at gå planmæssigt.

Begyndelsen af januar

Oxa hoster. Ikke rigtig hoste og ikke rigtig opkast. Som om der er noget, som generer i halsen. Et par enkelte gange

hoster den et eller andet op. Den gang, jeg ser det, er det sammenhængende slim med en enkelt godbid eller lignende imellem. Oxa bliver ved med at ”hoste”, men har det ellers fint.

Onsdag den 14. januar

Oxa er med på den – forventer jeg i skrivende stund – sidste morgenløbetur. Jeg løber 10-12 km. med Oxa i skoven af den sædvanlige rute (Lerdalen, Hørhaven, Ballehage, Ørnereden, o.s.v.). Det går fint. Vi tager det stille og roligt, men har en rigtig dejlig løbetur.

Torsdag den 15. januar

Oxa hoster stadig og har mistet appetitten. Jeg ringer til Jan. Han mener umiddelbart, at det lyder som kennelhoste. Vi aftaler, at han ser på den dagen efter.

Fredag den 16. januar

Ved middagstid kører jeg ned til Jan, og han lytter på den. Han kan høre, at der sidder noget i begge lunger. Jan mener, at det er bronkitis. Han giver Oxa en indsprøjtning og medicin (to tabletter daglig) til yderligere fem dage. Jan siger, at Oxa ikke bør presses ved løbeture og lignende. De næste dage får Oxa det bedre og genvinder hurtigt appetitten.

Onsdag den 21. januar

Oxa er igen med til sidste halvdel af indendørstræningen i fodbold på Unge Hjem Efterskole for Toke og hans kammerater. Den løber igen og leger med spillerne til stor glæde for både den og børnene. Om aftenen da vi selv har spist aftensmad og efterfølgende laver mad til Oxa (Prescription Diet, C/D), vil den ikke have noget at spise.

Torsdag den 22. januar

Oxa er med på den – forventer jeg i skrivende stund – sidste morgen cykle tur. Det går fint. Om aftenen vil den igen ikke spise sin mad. Jeg ringer til Jan, og

Jan foreslår, at vi for en sikkerheds skyld får taget røntgenbilleder dagen efter for at tjekke for kræft.

Fredag den 23. januar

Jeg afleverer Oxa på klinikken lidt i 9 om morgenen. Jan tager imod, og han siger, at Oxa bliver undersøgt om formiddagen. Jeg giver mit mobiltelefonnummer, og vi aftaler, at de ringer, når Oxa er klar til afhentning. Jeg kører op til Julle (min mors hund, som stadig bor på plejehjemmet Skovly i Hovedgaard) og går en tur i skoven med den. Den bliver meget glad, men savner selvfølgelig Oxa. Jeg kører efterfølgende ned til Kurt i Søvind (Kurt har overtaget ”vores” gamle hus i Søvind) og får en hyggelig sludder og snakker også med Ninka.

Da de stadig ikke har ringet fra klinikken klokken 11.45, kører jeg derop. Jeg venter nogle minutter, hvorefter Vibeke kommer og meddeler mig den frygtelige nyhed. Oxa har metastaser i begge lunger. Jeg opfatter, at de er relativt store. De havde først taget en blodprøve, og den så fin ud. Men på røntgenbillederne kunne de se, at det så helt galt ud. Hun sagde, at der ikke var noget at gøre.

Men hvis vi ønsker Oxa det bedste, må vi ikke vente for lang tid. Men hvad er for lang tid?

Jeg prøvede at få en tidsfornemmelse, og Vibeke indikerede – men sagde også at det var meget usikkert – at det mere var spørgsmål om dage end uger. Jeg fik nogle tabletter med (de samme som Jan ordinerede til ”bronkitis”) for at lindre symptomerne.

Jeg græd hele vejen hjem i bilen. Jeg kunne lige nå at komme ud til bilen. Det føltes komplet uforståeligt, selvom vi hele tiden – lige fra Karin opdagede knuden på maven – vidste, at dette var en mulighed. Men det rammer jo aldrig

én selv. Men det gjorde det altså NU.

Toke var kommet hjem fra skole, og jeg fortalte ham den frygtelige nyhed med det samme. Vi holdt om hinanden i forgangen, mens jeg uddybede mellem mine snøft. Vi havde tidligere fortalt drengene, at vi kunne risikere, at ikke alt var kommet med efter operationen af knuden ved brystkirtlen, så de var forberedte. Eller så forberedte som man nu kan være. Da Marc og Rune kom hjem fra henholdsvis gymnasium og skole fortalte jeg det også til dem med det samme. Karin ringede fra arbejde for at høre, hvordan det var gået, og hun fik også overbragt den dårlige nyhed. Kurt ringede (vist nok samme aften) og fik også de dårlige nyheder.

Oxa ville gerne ud at gå den sædvanlige eftermiddagstur med Marc. Marc havde fast eftermiddagstur med Oxa mandag, onsdag og fredag, mens Rune havde fast eftermiddagstur med Oxa tirsdag og torsdag. Weekenden deltes vi om. Alle hverdagsmorgenen løb eller cyklede jeg med Oxa (til løbeturene var Marc som regel også med – de fleste gange den korte på 6-8 km og andre gange den lange på 10-12 km).

nyde hvert øjeblik (mellem snøftene).

Apropos snøftene, vi har grinet lidt af herhjemme (tragikomisk), at det normalt vil være børnene og måske moderen, som græder og snøfter i sådan en situation, mens faderen er den mere hårde og kolde. Her er det mig, som stortuder gang på gang. Jeg kan huske, at da min mor døde, var jeg også meget berørt, inden hun døde. Men da hun først var død, var jeg ligesom afklaret omkring det. Jeg ved ikke, om det vil gå ligesådan denne gang. Lørdag er en dårlig dag. Jeg ligger meget af eftermiddagen – afløst af børnene – ved siden af Oxa i stuen, hvor vi har taget dens madras ind. Jeg tror faktisk, at det måske er lige op over. Den har hurtig og til tider besværet vejtrækning og ryster også. Den vil ikke med ud at gå tur om eftermiddagen, og den vil ikke have noget at spise – heller ikke leverpostejmadder.

Toke falder i søvn ved siden af Oxa i stuen på min gamle madras fra Søvind. Jeg flytter ham ind til min seng og overtager hans plads.

Søndag den 25. januar

Toke og jeg skal egentlig til JBU fodbold i HEI, men Keld (min medtræner og far til Christian) lover at tage Toke med, så jeg kan være sammen med Oxa. Toke bliver hentet lidt i otte, og Oxa og jeg går med ud til bilen. Jeg vil så se, om ikke Oxa kunne tænke sig at gå en tur. Det vil den gerne. Super! Vi går en dejlig lang tur rundt på Katterhøj og skolen. Jeg finder ud af, at Oxa gerne vil have godbidder og er derfor hjemme for at hente ekstra forsyninger. Jeg begynder at tvivle på, om det kan være rigtigt, at det bare er slut. Oxa virker stærk og (relativt) ung. Jeg overvejer at ringe til Højbjerg Dyreklinik for at få en ”sec nd opinion” mandag morgen.

Jeg bruger en del af tiden foran computeren for at søge om lungekræft

på såvel danske som amerikanske hjemmesider. Jo mere jeg læser, jo mere overbevist bliver jeg om, at det er bedst for Oxa ikke at gøre noget (kemoterapi eller lignende). Det er ufatteligt svært at acceptere. Hvis jeg ser rationelt på det og ønsker at ”optimere” Oxas lykke, er jeg så godt som sikker på, at det bedste er ikke at lade Oxa indgå i en eller anden form for behandling, men

Inderst inde håber jeg på et eller andet mirakel, men jeg tror ikke på det. Jeg elsker bare den hund så højt.

derimod at lade Oxa gå mod døden og tage beslutningen om aflivning, inden det bliver synd for Oxa at leve videre. Vi er enige om herhjemme, at det gælder om at være hårde ved os selv og bløde ved Oxa. Hvis vi gør det omvendt, vil vi vente for lang tid med aflivning, fordi det er en svær beslutning. Men hvis vi ønsker Oxa det bedste, må vi ikke vente for lang tid. Men hvad er for lang tid?

Christian og Toke kommer hjem til os efter at have leget hos Christian. Vi spiser frokost. Børnene bliver først færdige. Karin og jeg kan høre, at Christian og Toke griner hjerteligt inde fra stuen i lang tid. Jeg tjekker, hvad der sker. De leger med Oxa!

Oxa har en rigtig god dag (alt er selvfølgelig relativt). Oxa er med Rune og mig oppe at spille håndbold på multibanen om eftermiddagen (som opvarmning for Rune til aftenens kamp mod HEI).

Vi leger med tennisbold med Oxa, og på vej hjem over sportspladsen kaster Rune flere gange tennisbolden, hvor Oxa glad løber efter den. Er det en hund, som er på vej mod døden?

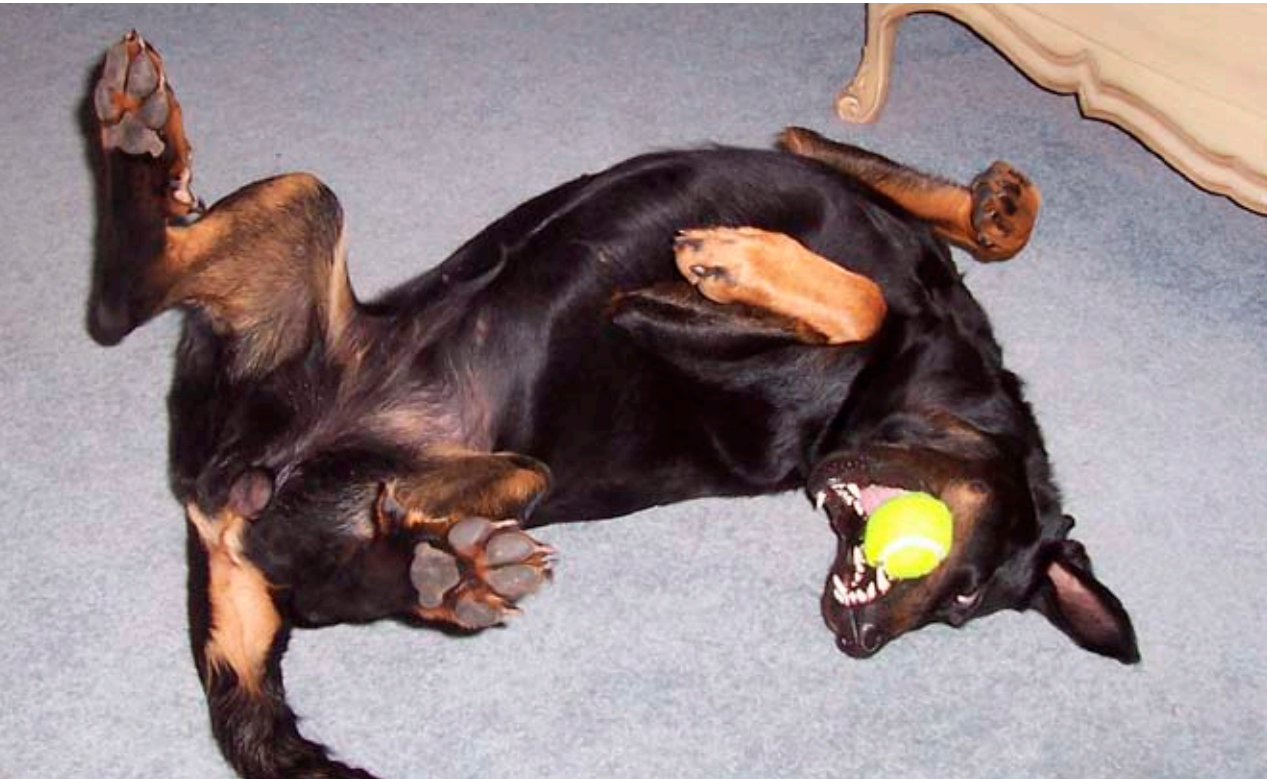
Da vi kommer hjem bemærker Rune, hvor meget Oxa alligevel har tabt sig,

da han tager halsbåndet af den (plejer at sidde ”fast” men sidder nu løst). Oxas normale vægt ligger på 40 kg (eller lidt over), men vi har ikke vejlet hende efter operationen.

Oxa vil ikke have ret meget at spise, men det bliver da til lidt jægerpølse, lidt hamburgerryg, og lidt kyllingebrystfilet. Tabletterne kan vi ikke få den til at spise.

Om aftenen ringer jeg til Ronjas far og mor (Ronja er en stor hund her fra nabolaget, som døde af kræft i skulderen i en alder af knap 4 år – jeg har tidligere talt med Ronjas mor og fået det indtryk, at de gav Ronja kemoterapi, men at de aldrig ville gøre det igen). Jeg taler med Ronjas far. Ronja fik ikke kemoterapi. Det havde jeg åbenbart misforstået. Men han fortalte, at de ved aflivningen havde fået dyrlægen til at komme hjem til sig. Men da Ronja kunne mærke, at noget var galt (både p.g.a. dyrlægen og familiens sindstilstand), hjalp den bedøvende indsprøjtning ikke meget (den bedøvende indsprøjtning gives 10-15 før den dræbende indsprøjtning). Også selv om den fik to bedøvende indsprøjtninger. Ronja kæmpede for at holde sig vågen. Hvis han skulle lave noget om, ville han have givet noget sovemedicin, inden dyrlægen kom (ligesom jeg erindrer ved Kazan den fjerde og Kazan den femte).

Til natten lægger vi min gamle madras til Toke og Tokes madras til mig i stuen med Oxa madras i midten. Vi slapper af til Danmarks kamp mod Makedonien i håndbold i fjernsynet og lægger os ellers til at sove. Oxa nyder det og sover dejligt roligt (det meste af tiden). Og

også Toke og jeg synes, at det er rigtigt hyggeligt.

Mandag den 26. januar

Oxa vil igen gerne med ud på morgen-tur rundt på Katterhøj. Vi går også ned omkring søen, og den springer mellem gaflen på træet (et træ med to store forgreninger tæt på stammen, som Oxa plejer at hoppe op på og igennem med efterfølgende godbid som belønning). Jeg har taget ekstra mange godbidder med og giver den ved hver lejlighed og lidt mere (to ad gangen).

Da Rune og Toke skal i skole (Marc er allerede taget af sted til Katedralskolen) vil Oxa igen gerne med, og vi følger Rune og Toke i skole. Efterfølgende går jeg ned til Statoil for at hente et rugbrød. Oxa tager det stille og roligt, men hun er meget interesseret i nye (og gamle) lugte og nyder turen.

Lige nu sidder jeg her ved computeren mandag formiddag. Oxa ligger på nogle tæpper her i stuen og slapper tilsyneladende fuldstændigt af. Så dejligt at se! Jeg tænker på, hvor meget kærlighed Oxa har givet os, og hvor meget kærlighed vi har givet hende. Det har været pragtfuldt. Oxa har været som en tvillingsøster for Toke. De er begge født i 2000, og vi fik Oxa da Toke var knap ½ år gammel, så Oxa har altid været der for Toke. Hvilket savn det vil blive! Toke har endda forsøgt at overbevise en lærerinde om, at han havde en lillesøster, men hun synes nu ikke, at hunde talte med (selvfølgelig fordi hun ikke kendte Oxa ;o). Og hvilken kammerat for Marc og Rune. I begyndelsen var det kun Marc, som kunne gå tur med Oxa og få bank af hende, men Rune blev ret hurtigt så stor, at han også kunne begynde at gå tur med Oxa og ligeledes få bank

af hende. Toke nåede derimod aldrig at få bank af Oxa. Han var stadig lidt for lille til rigtig at slås med. Men det ville nok ikke have varet længe. Jeg tænker på, hvor pragtfuldt det har været at blive modtaget at Oxa, når man kom hjem. Altid så glad og så kærlig. Ingen reservation, bare kærlighed. Børnene er som oftest de første, som kommer hjem til hverdag. Hvilken forskel på et tomt hus og et hus med Oxa ...

Inderst inde håber jeg på et eller andet mirakel, men jeg tror ikke på det. Jeg elsker bare den hund så højt.

Oxa har været så meget for os i så lang tid. Og den har været med til det meste. Hvor vi kunne, har vi taget den med. Den har været med på familiebakken (Tlift) i Hafjell, hvor den vakte stor beundring (og også forundring). Nogle talte endda om, at den havde været med på stoleliften, og at jeg nok

var blind – begge dele ren fantasi. Den var også med et halvt år i Oklahoma, hvor den jagtede egern på vores store naturgrund. Og to gange blev det også til stinkdyr, hvilket vi havde fornøjelse af i lang tid i form af lugten. Den har også været med til Marathon i 2005 i Odense sammen med Toke og mig (Toke i babyjogger, ligesom Rune og Marc har prøvet det i henholdsvis Odense 2000 og København 1995 dog uden Oxa). Og selvfølgelig har den været med på vores sommerferier i Kroatien, Italien, Frankrig, Østrig, Tyskland m.m. Men vigtigst af alt har den været en fast og uvurderlig del af vores hverdag. Hvor vil vi savne dig, Oxa!

Tirsdag den 27. januar 2009

Det var en god dag i går. Oxa var med til indendørs fodbold i 1½ time. Rune dømte mine kampe, så jeg kunne være sammen med Oxa udenfor banderne. Oxa legede med tennisbold og nød opmærksomheden fra spillerne. Der var knap så meget gang i Oxa som sidste onsdag, men der var ingen tvivl om, at hun nød det. Og der var heller ingen tvivl om, at hun gerne ville med til fodbold, da vi spurgte hende der-

hjemme. Den ville derimod kun med et meget lille stykke, da Marc skulle gå med hende tidligere på eftermiddagen.

I løbet af dagen spiste Oxa godt en skive rugbrød med leverpostej. På turen til fodbold spiste den en masse godbidder – så mange at jeg måtte ringe til Karin og bede hende komme med flere.

Til natten lavede Toke og jeg samme opstilling som foregående nat, men Oxa gad slet ikke sove der. Den foretrak den normale plads i soveværelset og pladsen foran fjernsynet. Senere på natten kom den dog ind på pladsen mellem Toke og mig og sov dejligt roligt til godt

5. Her til morgen gik jeg tur med Oxa på Katterhøj. Den virkede lidt mere sløv, men ”bestod” springe gennem træet prøven ved søen. Da Toke skulle til at gå i skole (Rune havde ondt i maven og blev hjemme, mens Marc allerede var taget af sted til gymnasiet noget før), ville den også godt med (dog ikke stor begejstring). Vi tog blot en kort tur.

Da vi kom hjem, ringede jeg til Jan, og vi aftalte, at han ville have noget sove medicin klar mellem 16 og 16.30 derhjemme, så vi kunne hente det i forbindelse med Tokes basketball i BMI. Jan anbefalede at prøve med kødboller (til suppe) eller rød pølse. Kødboller viste sig rent faktisk at være en (midlertidig) succes, idet Marc håndfodrede Oxa med nok 10-20 kødboller, for hun sagde fra. Lige nu ligger Rune og aer Oxa – Rune på min gamle madras fra Søvind og Oxa på dens vante plads foran fjernsynet. Det ser ud til, at de begge slapper godt af med det.

Den legede med bolden, rendte efter spillerne og var helt oppe på dupperne. Det var næsten som at se den i gamle dage. Og så kommer tvivlen.... Kan det virkelig passe, at Oxa skal aflives i aften?

Onsdag den 28. januar 2009

Toke og jeg gjorde klar til at tage til basketball i går, hvor jeg så ville hente sove medicin til Oxa.

Oxa gik med ud til bilen, men vægrede sig ved at gå helt hen til bilen og hoppe ind. Den stod ligesom og overvejede, om det nu var bedst at blive hjemme eller tage med i bilen – en overvejelse der ellers plejede at ligge milevidt fra hende. Efter lidt overtagelse hoppede hun ind i bilen. Oxa og jeg fulgte Toke op til basketball på Beder Skole fra parkeringspladsen. Herefter kørte Oxa og jeg ned til Jan. Men den aftalte medicin

var der ikke. Jeg havde ikke mobiltelefon med, og jeg havde heller ikke Jans nummer. På vejen op til Jan fra krydset i Søvind havde jeg set Mogens Hansen (den gamle mejeribestyrer og far til Per Morten, som jeg har boet på kollegium med) gå med sin hund og nok sit barnebarn. Jeg så, hvor de gik ind og skyndte mig derfor at låne en telefon. Det viste sig, at Jan havde prøvet at ringe, og at jeg skulle hente medicinen i Tvingstrup. Så Oxa og jeg kørte til Tvingstrup, hvor jeg alene hentede 10 piller (1 pille per 10 kg hund), men lod Oxa blive i bilen, da den jo ikke ligefrem forbinder Tvingstrup Dyreklinik med positive oplevelser. Vi nåede lige at hente Toke og Asbjørn fra basketball (de var klædt om og var på vej mod parkeringspladsen). Oxa tog det stille og roligt.

Oxa ville ikke rigtig have noget at spise. Vi prøvede mange ting, men tilsyneladende var der ikke noget, som havde interesse. Til natten lavede Toke og jeg samme arrangement som tidligere, men Oxa ville helst ligge på sin plads i soveværelset, hvorfor Toke og jeg lagde os derind for at læse godnathistorie (Anders And). Den faldt hurtigt til ro.

Jeg vågnede om natten ved 1-tiden ved, at jeg hørte Oxa give et lille klynk eller lignende. Jeg gik op og fik at vide af Karin, som læste avis på en af madrasserne i stuen, at Oxa havde været urolig og ikke kunne falde til ro. Hun havde været udenfor, hvor Karin havde set, at hun havde gået langs hegnet. Jeg lagde mig ind i stuen, men Oxa kunne stadig ikke falde til ro. Hun stod bare op (og bakkede sommetider hvis vi spurgte, om hun ikke ville komme og lægge sig på en af pladserne).

Om hun havde ondt, havde ubehag/kvalme eller simpelthen var urolig, fordi hun kunne mærke, at et eller andet i

kroppen ikke var som det skulle være, ved jeg ikke. Men hun havde det ikke godt. Hun faldt dog endelig til ro, og da hun først fald i søvn, sov hun dejligt.

Ved 5-tiden vågnede Oxa igen og kunne ikke falde til ro. Efter noget tid stod jeg op og tog bad. Oxa lå i badeværelset. Hun trak sommetider vejret besværet. Jeg var (næsten) sikker på, at det rigtige at gøre var at lade Oxa sove ind i aften. ”Næsten” fordi det er en forbandet svær beslutning, men jeg følte mig overbevist om, at hvis vi ville Oxa det bedste og være hårde ved os selv og bløde ved Oxa, så var det det bedste. Der var alt for stor risiko for, at Oxa ville

få en dårlig nat (igen) og en dårlig dag, som afslutning på livet, hvis vi ventede. Oxa kunne måske få et par nogenlunde dage, hvis vi ventede, men risikoen for en dårlig dag var for stor.

Jeg gik en kort morgentur på Katterhøj med Oxa. Som noget af det første mødte vi ”Nuser” (en kastreret, hvid, mellemstor hund, som Oxa tit møder om morgenen). Der blev logret. Oxa ville for første gang ikke have godbidder. Det var ellers en af de få måder, hvorved vi kunne få Oxa til at spise lidt – ud på tur og så få godbidder. Først da vi kom helt op til bænken på Katterhøj, ville den have en enkelt godbid. Det

blev til lidt flere (taget forsigtigt og én ad gangen) på turen hjem, men da vi kom hjem ville den heller ikke have ”afslutnings godbiden”. Jeg gik med vilje ikke til ”test” ved træet ved søen, fordi det ikke ville ændre noget. Selv hvis den var stærk nok, var risikoen for en dårlig dag for stor. Og hvis den ikke ville hoppe igennem, havde jeg blot opfordret den til noget, som den ikke kunne mere – ingen gevinst.

Min tanke er at lade Oxa komme med til indendørs fodbold her til aften. Jeg håber, at den er så frisk, at den gerne vil med, og at den får en dejlig oplevelse (på reduceret intensitet). Jeg håber,

at vi så kan give den sovemedicin i et eller andet på vej hjem fra indendørs fodbold, hvor den forhåbentlig er mere villig til at spise end herhjemme. Jeg har lige prøvet alverdens ting, og det eneste, som Oxa gad spise lidt af, var Runes flødeskum på flaske beregnet til at putte i kakaoen (og også lidt interesseret i hytteost). Hvem skulle lige have gættet det?

Efter turen på Katterhøj og efter at have snakket med Karin og Marc, ringede jeg til Jan. Han var heldigvis fleksibel og ville godt komme kl. 21 her til aften. Jeg fortalte det også til Rune og Toke.

Hver gang jeg skulle sige det til drengene, kom jeg til at græde. Så jeg holder skansen som nyetableret grædekone her i familien. Oxa og jeg fulgte Toke og Rune op i skole. Rune tog som sædvanlig afsked med os ved stiens slutning lige ved skolens begyndelse, og Oxa og jeg fulgte derefter Toke ned til sin klasse. Nicoline åbnede den låste dør i endevæggen og Oxa hilste derfor på nogle af Tokes klassekammerater. Det nød den. Ikke med samme intensitet som tidligere, men den nød det. Oxa har altid været dybt fascineret af børn. Jeg har altid sagt, at det bedste, Oxa ved, er fodboldkampe og børnefødselsdage.

Også når drengene (specielt Toke nu) har kammerater med hjemme, er det bare herligt. Hvis den kan være med i legen, er det bare super. Eller hvis børnene beslutter at lege med Oxa – hvilket ikke sker sjældent – er det jo bare herligt.

Da Oxa og jeg kom hjem fra skolen ved 8.30 tiden, lagde vi os og fik en dejlig lur indtil ca. 10.30. Oxa sov godt, og det var dejligt at kunne ligge ved siden af hende og æ hende og holde hånden på hendes pels eller poter. Efterfølgende prøvede jeg jf. ovenfor alt mulig mad for at finde noget, som Oxa kunne lide – også for at finde noget, som vi kunne give hende sovemedicinen i. Oxa har

ligget lidt foran fjernsynet i stuen, men går også en del rundt. Den har været ude i haven, og jeg har set, at den fik lavet lidt stort, men efterfølgende så jeg også, at den forsøgte at komme af med lidt mere.

Når den ikke spiser noget eller i hvert fald spiser meget lidt, er der jo heller ikke den store produktion, men det var

Mit indre barn skriger: ”Giv mig Oxa tilbage”.

godt at se, at den i hvert fald ikke havde så hård mave, at intet kunne producere (mindsket risiko for ubehag fra den front). Oxa har lige nu svært ved at falde til ro. Jeg har lige sluppet tasterne og finder Oxa på Runes værelse. Når jeg kommer hen til den, bakker den lidt, som om den vil være lidt alene. Ikke et normalt tegn fra Oxa. Igen er jeg mere og mere sikker på det rigtige i at afslutte her til aften. Oxa har det ikke så sjovt mere, og den skulle gerne slutte med en nogenlunde dag og forhåbentlig med en positiv oplevelse med fodbold. Nu står den på Tokes værelse og vil ikke rigtig noget. Noget rigtig skidt.

Heldigvis har den ikke tydelige tegn på at have ondt eller lignende, men det har det ikke godt. Og den har tabt sig meget.

Torsdag den 29. januar om formiddagen

Det er slut nu. Eller rettere sagt Oxa er død nu. Den lever videre i vores hjerter og vores tanker.

Oxa fik en god død, hvis man kan snakke om en sådan. Oxa var glad, da først Rune, så Marc og til sidst Toke kom hjem om eftermiddagen. Den udøste igen og igen sin kærlighed. Marc prøvede, om Oxa ville med ud at gå tur, men det ville hun ikke. Det blev kun til

nogle billeder i indkørslen. Men da vi klokken fem alle sammen gik over til indendørs fodbold, var der ingen tvivl. Oxa ville meget gerne med. Og den nød det. På vejen over blev vi nødt til at tage det roligt, da Oxa ikke ligefrem var hurtig. Men da vi først kom ind i hallen, var den (næsten) fyr og flamme. Den legede med bolden, rendte efter spillerne og var helt oppe på dupperne. Det var næsten som at se den i gamle dage. Og så kommer tvivlen... Kan det virkelig passe, at Oxa skal aflives i aften? Jeg følte mig overbevist om, at hvis vi ville Oxa det bedste, var det – med den foreliggende information – bedst at sige farvel i aften. Men hvor var det hårdt. Vi havde tidligere talt om, at vi skulle være hårde ved os selv og bløde ved Oxa. Men hvor var det hårdt. Vi vidste også, at vi kunne lave to fejl. Enten at sige farvel til Oxa for tidligt eller at sige farvel til Oxa for sent, og der var vi ikke i tvivl om, at det var langt værre for Oxa (men beslutningsmæssigt lettere for os), hvis vi lavede fejlen med at sige farvel for sent. For så ville Oxa have det skidt til sidst og ikke få en god afslutning.

På denne her måde fik Oxa en super-duper aften. Den nød i den grad at lege rundt i Unge Hjem hallen. På et tidspunkt lå vi ovre på den store falde-madrass, og man kunne godt se, at Oxa var ved at være træt, men man kunne også se, at den nød det i fulde drag. Jeg fik min specielle kæletur, som jeg ellers ikke havde fået de sidste dage. D.v.s. at Oxa gik tæt hen til brystkassen på mig, mens jeg sad på madrassen, og så kælede jeg med den og omfavnede den – ligesom jeg plejede at gøre, når Oxa bød mig velkommen hjemme i huset, og jeg satte mig på trappestenen. Det var så dejligt at opleve et sidste rigtig knus.

På vej hjem fra indendørs fodbold ved godt syv-tiden, var Oxa træt, men ikke noget der udgjorde et problem. Det

STYRELSE

ORDFÖRANDE
Peter Kjällkvist
S:t Persgatan 43 C,
602 33 NORRKÖPING
Mobil: 0708-47 12 72
peter.kjallkvist@gmail.com

VICE ORDFÖRANDE
Anna Ivaska
Odengatan 9, 974 36 Luleå
Tel: 070-362 12 35
annaivaska@hotmail.com

KASSÖR
Ankie Hermansson
Fäboda Gård,
647 92 MARIEFRED
Tel: 0158-340 08

SEKRETERARE
Maria Romelin
Adress Trädgårdsvägen 1,
748 50 Tobo
Tel: 073-778 43 56

ORDINARIE LEDAMOT
Annica Kroon
Gråsala 423, 790 23 SVÄRDSJÖ
Tel: 0246-302 95
Mobil: 0768-86 11 14
annicakroon@hotmail.com

SUPPLEANT
Anna-Kari Sahlqvist

SUPPLEANT
Conny Wågland

VALBEREDNING:
Sabina Drugge (sammanställande)
Malena Lindberg
Thomas Corino

WEBBANSVARIGA
Anna Ivaska
annaivaska@hotmail.com

Åsa Alfred
asa@kfib.org

VALPHÄNVISARE
Anna Ivaska
annaivaska@hotmail.com

REVISORER
Lars Fastling
Grankulla gård,
179 97 FÄRENTUNA
Tel: 08-560 200 10

REVISORSUPPLEANTER
Bo Rojling
Inger Söderqvist

T.F REDAKTÖR DUBBELSPORREN
Åsa Alfred
asa@kfib.org

ANSVARIG UTGIVARE
DUBBELSPORREN
Lars Fastling
Grankulla gård,
179 97 FÄRENTUNA
Tel: 08-560 200 10

SEKTORER & KOMMITTÉER

RUS/MENTAL
Anna Ivaska (sammanställande)
Odengatan 9, 974 36 Luleå
Tel: 070-362 12 35
annaivaska@hotmail.com

Annica Kroon
Gråsala 423, 790 23 SVÄRDSJÖ
Tel: 0246-302 95
Mobil: 0768-86 11 14
annicakroon@hotmail.com

Peter Kjällkvist
S:t Persgatan 43 C,
602 33 NORRKÖPING
Mobil: 0708-47 12 72
peter.kjallkvist@gmail.com

Inger Söderqvist
Sjöhult 27, 562 41 TABERG
Tel: 0708-15 58 84
ingerohlsson55@hotmail.com

RUS/EXTERIÖR, UTSTÄLLNING
Ankie Hermansson
Fäboda Gård, 647 92 MARIEFRED
Tel: 0158-340 08

TÄVLINGSSEKTORN
Vakant

REGISTERANSVARIG
Åsa Alfred
Blackstorp Solgläntan, 590 48
VIKINGSTAD
Tel: 013-27 32 10
asa@kfib.org

FRIVILLIGSEKTORN
Vakant

PR/INFO-KOMMITTÉN
Åsa Alfred
Blackstorp Solgläntan,
590 48 VIKINGSTAD
Tel: 013-27 32 10
asa@kfib.org

Anna Ivaska
annaivaska@hotmail.com

UTBILDNINGSKOMMITTÉN
Malin Nordström
Fjällnejlän 4,
424 48 ANGERED
Tel: 031-331 11 31,
mobil: 0739-62 99 20
beauceronklubben@hotmail.com

Anna Ivaska
annaivaska@hotmail.com

IPO/BHP-KOMMITTÉN
Vakant

HÄLSOANSVARIG
Annica Engström
Fredsgatan 9 B
172 33 SUNDBYBERG
Tel. 0708-44 77 48

TÄVLINGSSEKRETERARE
Åsa Alfred
Blackstorp Solgläntan,
590 48 VIKINGSTAD
Tel: 013-27 32 10
asa@kfib.org

lykkedes derimod ikke at give den sovepillerne. Ligegyldigt hvad vi prøvede på turen hjem eller derhjemme, ville den ikke have dem. Så til sidst opgav vi. Vi lå og kælede med Oxa, og den var smadder-træt. Den sov ind i mellem, og ind i mellem udøste den igen sin kærlighed ved at slikke os og ved på sin karakteristiske måde at tage poten op oven på den arm, som vi aede den med for ligesom at fastholde situationen. Det var så dejligt. Den var så kærlig. Rune, Marc, Toke og Karin tog hver fem minutter alene med Oxa i stuen, hvor de kunne sige farvel til Oxa på deres egen måde. Bagefter lå vi og aede den, og den havde det godt.

Lidt over ni kom Jan som aftalt. Oxa gæde og gik over og sagde goddag til Jan. Kort efter gav Jan Oxa en bedøven-de sprøjte. Oxa gik ret hurtigt over mod tæpperne ved fjernsynet. Den sank så sammen/lagde sig ned (en kombination). Den flyttede sig ikke fra den position, som den lagde sig i. Jeg snakkede konstant til den, og vi græd næsten alle sammen. Da der var gået noget tid, gav Jan Oxa den dødbringende sprøjte. Det var meget stille og fredeligt, og set i retrospekt gjorde det ikke noget, at Oxa ikke fik sovepillerne. Nok også fordi den kendte Jan i forvejen. Jeg kunne ikke forestille mig en bedre fem timers afslutning for Oxa, og det er en god trøst. Men hold kæft hvor er det hårdt.

Vi lagde Oxa over på det grønne tæppe og lagde den ud i udestuen. Inden vi gik i seng, sagde vi alle farvel til Oxa, mens den stadig var dejlig varm. Vi holdt døren til udestuen fra stuen åben om natten.

Nu er klokken godt ni. Karin er taget til København, Marc er taget til Katedral-skolen, og jeg har på gåben fulgt Rune og Toke op til skolen – for første gang uden Oxa. Bagefter gik jeg ture rundt på Katterhøj ad de ruter, som jeg plejede at gå med Oxa. Mit voksne jeg siger, at det

var en god afslutning, og at det var det bedste, som vi kunne gøre, hvis nu Oxa skulle dø. Mit indre barn skrider: "Giv mig Oxa tilbage".

Skrevet fredag den 30. januar

I går formiddags løb jeg vores normale 10-12 km. rute og mindedes Oxa. Jeg mindedes de steder på ruten, hvor Oxa gjorde noget specielt såsom at hoppe over bomme, krybe under bommen, gå på line på træstammen og skyde genveje. Det føltes rart at løbe ruten, men meget underligt og tomt uden Oxa. Femten dage tidligere var Oxa med på samme rute, og jeg havde dengang ikke i min vildeste fantasi forestillet mig, at det skulle blive sidste gang med Oxa. Det er bare gået så hurtigt. Marc sagde også (vist nok i går) at han slet ikke kunne forstå, at det var i fredags, at vi fik at vide, at Oxa havde kræft. Det er bare gået ufatteligt hurtigt.

Efter løbeturen gravede jeg Oxas grav i haven mellem "kirsebærtræet" og en lille grøn plante (d.v.s. ved siden af "kirsebærtræet" længst væk fra carporten). Jeg gravede 80-90 cm. ned. Da drenge alle var kommet hjem fra skole, gjorde vi klar til begravelsen. Vi løftede Oxa på tæppet ud til graven og løftede hende forsigtigt ned i graven. Vi lagde en bold og en pose godbidder ned mellem forbenene og hovedet. Så gik Marc og jeg op fra graven. Stående ved graven sagde vi et sidste farvel til Oxa og talte til hende.

Uden at gå ned i graven lagde vi så et tæppe (det spraglede, brunlige tæppe, som vist nok er fra mine gamle dage) over Oxa, så hun var dækket, inden vi puttede jord på. Rune havde foreslået netop det tæppe aftenen før. Efter tæppet lagde vi alle (og Rune en ekstra fra Karin) en gren fra den store tuja i haven ovenpå Oxa og tæppet. Herefter hjalp vi hinanden med at dække graven til med jord for til sidst putte nogle grene fra

tujaen over graven. Det var en fin begravelse.

Vi savner Oxa. Det ville vi også have gjort, hvis hun havde fået nogle år mere, men oven i savnet kommer følelsen af uretfærdighed. Hvorfor skulle Oxa dø så relativt ung? Rationelt kan vi glæde os over, at Oxa havde et rigtigt god liv, og at hun fik en fin afslutning, men følelsesmæssigt overdøves det her og nu af følelsen af savn og af noget, som ikke er fair. Men livet er jo ikke altid fair!

Det er så uvirkeligt. Jeg er absolut ikke afklaret omkring Oxas død. Det er som en ond drøm. Jeg har prøvet i drømme at være klar over, at det er en drøm. Men denne gang er det virkelighed. Jeg ved det, men tror alligevel ikke på det 100 procent. Det kan simpelt hen ikke passe. Oxa var en elsket, integre-ret og fast bestanddel af vores familie. Hvordan kan det passe, at denne del af familien pludselig ikke er der mere – jo, i vore tanker og vore hjerter, men aldrig mere i fysisk forstand.

Vi vil altid, altid huske Oxa ... 🏠

B-FÖRENINGSBREV

Returadress:
Beauceronklubben
c/o Ankie Hermansson
Fäboda Gård
647 92 Mariefred

SVERIGE

PORTO
BETALT

DS 2 har varit fullt av allvarsamma och tragiska historier. Vi vill passa på att dela med oss av lite inspirerande bilder. Nybörjare i livet, fulla av bus och tokiga upptåg. Tack, Eva och Martin för de fina bilderna.